Ketabona | کتابونه
WWW.KETABONA.COM

د شمشیر په تیاروکي

ناول

لیکوال: نیک محمد بارک

DIGITAL LIBRARY
WWW.KETABONA.COM

Ketabona | كتابونه
WWW.KETABONA.COM

بسم الله الرحمن الرحيم

@Ketabona
DOWNLOADED
WWW.KETABONA.COM
info@ketabona.com

د کتاب پېژندنه

ناول... د شمشیر په تیارو کي

لیکوال... نیک محمد بارک

د کتابونو او ناولونو په لړ کي 11

کال.. 1403/5/30

د نظر او اړتیا په صـــورت کي د لیکوال ســـره په تماس کي سی.. 0702110371

د لیکوال خبرې

د لایزال الله جل جلاله په پاک او سپېڅلي نامه

ټولو ګرانو لوستونکو ته یو وار بیا ښه راغلاست وایم

الله جل جلاله دي وکړي چې د تیرو ناولونو او کتابونو پخیر مو دا ناول هم د خوښې وړ وګرځي او زموږ هغه ستړیاوي او زحمتونه چې ددې ناول په لیکلو کې مو ستاسو مینوالو لپاره ګاللي دي بې ځایه ولاړې نسي.

د نورو ناولونو پخیر مي دا ناول هم په څه دیقت او فکر درته لیکلی دی خو بیا هم انسان عاجزه دی که مو کومه نیمګړتیا تر سترګو سوه د اصلاح لپاره یې راسره د واتساف پیغام له لاري شریکه کړی تر څو په نوې ناولونو کې یې اصلاح او د بیا تکرار څخه مخنیوی وسي.

په درنښت

نیک محمد بارک

*

ټول محصـــلین پـه حیرانتیـا د غونډو تالار ته روان وه د هیواد نور لوړ پوړي چارواکي هم راتلل او د غونډو تالار ته یي ځان رسـوئ، یو محصل چي ناخبره وو وویل: دا اوس څه خبره ده چي نن دومره زیات رش دی او ټول د غونډو تالار ته روان دي؟

بل محصـل وویل: ته نه یي خبر یاره نن د شـمشـیر په تیارو کي د ناول لیکواله خپل کتاب او د سترګو لیدلي حقیقتونه پر ستیج بیانوي.

محصل وویل: ښه دا خبره ده هو رښتیا هم د هغې ناول ډیر مشهوره هم سـو او ځینو نه منل چي ددې ناول کیسـه دي حقیقت وي لیکواله خو وایي چي دا حقیقي کیسه ده.

بل محصـل وویل: تاسـو راځئ نن هغه خپله ټوله کیسـه پر سـتیج کوي.

کله چي د غونډو تالار ډک سو نو ځني محصلین د تالار په زینو کي کښـینسـتل او ځني ودریدل ټول د شـمشـیر په تیارو کي د ناول د لیکوالې راتلو ته په تمه سول چي تر څو شیبو وروسته هغه د ستیج پر دروازه راننوتـل، د هغې پـه لیـدو پـه تـالار کي ټولو ګـډونوالو چکچکې کړې او هغې ته یي ښـه راغلاسـت ووایه، ویناوال وویل: دوسـتانو ښـه راغلاسـت درته وایو لـکه څنګه چي تاسـو خبر یاسـت چي د شمشیر په تیارو کي ناول چي یو ډیره جالبه کیسه لري او په ډیر لږ وخت کي یي پـه زرګونو ویونکي پیدا کړل ددې نـاول ځني ویونکي انتقاد کوي چي دا یو د ځانه جوړه سـوې کیسـه ده حقیقت نلرې خو لیکواله صاحبه وایي چي دا حقیقت دی او هغه دا هم وایي چي هغه ددې کیسـې د رښـتیا ثابتولو لپاره ثبوت هم لرې خو نه یي غوښـــتل چي ثابت یي کړې چي بیا د پوهنتون د ریس لخوا د هغې کورنۍ ته پیشـنهاد وسـو ځکه ریس صـاحب ته هم د چارواکو لخوا

پیشنهادونه سوې وه چي د هغې کورنۍ په دې راضې کړې چي هغه خپله کیسه خپله وکړې او دا ثابته کړې چي د هغې ناول ربښتینې دی چي بیا لیکوالې صاحبې او د هغې کورنۍ دا پیشنهاد ومنئ او نن د دوی په پار غونډه جوړه سوېده نو اغلې لیکوالې صاحبي ته بلنه ورکوو چي د سټېج مخته راسې او خپل ناول موږ ته په خپله خوله واوروي.

لیکواله ولاړه سوه او د سټېج پر خوا روانه سول د هغې لپاره د مائک مخته چوکۍ کښېښول سول بیا هغه پر کښېنستل، د هغې د سترګو معلومیدل چي ژړلې يي دي تر څو شيبو وروسته هغې په ژړغونې ږغ وویل: هر څه غواړم هیر يي کړم خو بیا ځانته ووایم کله يي هیرولای سم چي د هغه يادونه راسره هر ساعت او هره دقیقه مل وي فکر نکوم چي زموږ دې یوه ورځ هم تیره وي په داسي حال کي چي ددې کیسي صرف یونیم کال کیږي خو بیلتون يي دومره بیا سخت سي چي یوه ورځ راباندې کال سي او هغه ته د انتظار دقیقې ساعتونه ورځې میاشتې حسابم د نن څخه تقریباً یونیم کال مخکي....

ټولو محصیلینو د ادبیاتو د پوهنځۍ د تاریخ د څانګې څخه د اخیرې سمسټرد پای ته رسیدو د فراغت مراسم لمانځل او د خوښیو په دې جشن کي يي خنداوي او مجلسونه کول او یو او بل ته يي مبارکۍ سره ورکولې. کله چي مراسم پای ته رسیدل نو استاذ غوښتل چي ادارې ته ولاړ سي، کله چي هغه ادارې ته پر لارې وو نو هیله ور پسي روانه سول غوښتل يي استاذ ته خپل د منوګراف موضوعوي ور ښکاره کړې، کله چي استاذ ته ورسیدل نو هغه ته يي وویل: وبخښه استاذه!

استاذ وویل: مهرباني هیلې څه خبره ده؟

هيلې استاذ ته کاغذ ونيوئ بيا يي وويل: استاذه ما دا موضوعوي انتخاب کړيدي ته يي وګوره چي پر کومي موضوع منوګراف او معلومات راټول کړم؟

استاذ چي کله وکتل نو تر څو شيبو وروسته يي هيلې ته وويل: دننه راسه ادارې ته!

کله چي هيله د استاذ سره دننه ادارې ته ولاړل نو تر څو شيبو وروسته استاذ وويل: هيلې زه تاته يو موضوع درکوم د نمرو سره چي ټاپ به يي درکړم ترڅنګ به ستا نوم تر کلونو کلونو ځليږي او ياديږي به.

هيلې وويل: څنګه موضوع ده استاذه زه به کوښښ پر وکړم؟

استاذ وويل: موضوع سخته هم ده او دلچسپه هم ده اووووو!

هيلې وويل: او څه؟

استاذ وويل: او خطرناکه هم.

هيلې وويل: څنګه خطرناکه؟

استاذ وويل: کيدای سي ستا ژوند ته کوم خطر پيښ سې.

هيلې وويل: استاذه ستا په خبرو پوه نسوم؟

استاذ ولاړ سو او يو کتاب يي راواخيستئ هغه يي خلاص کړ بيا يي د هغه لمنځه يو عکس راوايستئ هيلې ته يي وويل: په دا غره کي دا لوی سوری غوندې غار وينې؟

هيلې وويل: هو.

استاذ وويل: دا شمشير غار دی چي ستاسو د افغانستان په کندهار ولايت کي موقعيت لري زه غواړم ته د شمشير غار په اړه دقيق او

پوره معلومات راټول کړې ستا پلار شاید هلته دوستان ولري هغه یو وخت یادونه راته کړې وه.

هیلې وویل: نو په دې کې د خطر کومه خبره ده؟

استاذ اوږده ساه واخیستل بیا یې وویل: داسې ویل کیږي چې دا غار د پیریانو مرکز دی.

هیله په خندا سوه بیا یې وویل: استاذه تاسو هم په دې خرافاتو او اوازو باور کوئ؟

استاذ وویل: زه باور نکوم بلکې شکمن یم پکښې چې دا اوس حقیقت لري که نه ځکه تر اوسه ددې غار پای ته هیڅوک نه دي ورغلي تر داسې حده پورې چې امریکایې ځواکونه چې په کندهار کې یې لویې پوځې اډې درلودې او زیاتره وخت یې د تاریخې ځایو په څیړنو کې تیروئ چې هر څومره وسایل یې هم درلودل بیا یې هم ونسواى کولاى چې ددې غار حقیقت معلوم کړې او څیړنې پکښې وکړي.

هیلې وویل: نو زه به څنګه معلومات راټول کړم چې هغو د دومره امکاناتو سره سره هم ونسواى کولاى چې ددې ځاى حقیقت معلوم کړې؟

استاذ وویل: په تاریخې ځایونو کله کله تر څیړونکو ډیر هغه څوک معلومات لري چې ددې ساحې په شاوخوا کې اوسیږي ته به هلته ځې او د کلي د خلکو څخه به معلومات ټولوې زه تاته شمشیر غار ته د دننه ورتلو اجازه نه درکوم.

هیلې وویل: سمده استاذه زه اماده یم.

استاذ وویل: اول دې د مور او پلار سره مشوره وکه وروسته فیصله وکه.

هیلې وویل: سمده استاذه زه به ماښام ان شاءالله ورته ووایم بیابه سباته خبر درکړم.

وروسته هیلې د استاذ څخه خدای په امانی واخیستئ او د خپلو ملګرو سره یې مشوره وکړه، هغو ډیره تشویق کړه او د پوره نمرو هیله یې هم ورکړل، کله چې یې ماښام پلار راغلی نو هیلې پر سترخوان ورته وویل: بابا زه غواړم کندهار ته ولاړه سم.

پلار یې په حیرانتیا وویل: څه؟!

هیلې وویل: استاذ د منوګراف موضوع راکړیده چې باید زه د شمشیر غار په نامه پر یو ځای معلومات راټول کړم.

پلار یې وویل: ته په سد کې یې چې دا څه وایې او پوهیږې چې هغه ځای څومره خطرناکه دی؟

هیلې وویل: بابا زه دننه غار ته نه ورځم د کلیوالو څخه پوښتنې کوم د هغو څخه معلومات راټولوم او دا پیریان او بلاوې دا ټول مازې اوازې دې نور هیڅ نسته.

پلار یې وویل: اوازې ندې بلکې حقیقت لرې بې عقلې زه خپله هلته تللی وم کوچنیوالې کې سخت بېرونکی ځای دی تر اوسه هلته هیڅوک دننه نه دې ورغلې.

هیلې وویل: بابا ته خو پوهیږې چې هغه ستا د نیکه جان د زیږیدو ځای دی زه غواړم د نیکه جان یادونه هم هلته محسوس کړم او لیدنه ترې وکړم هیله کوم بابا ماته اجازه راکړه.

پلار یې د ډوډۍ څخه ولاړ سو په غوسه یې وویل: زه هیڅکله تاته اجازه نه درکوم چې هلته ولاړه سې.

هیلې وویل: بابا!

خو پلار یي د ســــترخوان څخه ولاړئ او څه یي ونه ویل، کله چي سـهار سـو د هیلې د پلار وظیفې ته د تلو وخت یو سـاعت پاته وو چي هیلې خپل مور ته چي د ناشـــتې په خوړلو ور ســــره اخته وه وویل: مور ته بابا ته ووایه چي ماته اجازه راکړي.

مور یي وویل: زه نسم ورته ویلای هغه ډیر په غوسه دی.

هیلې وویل: مور ورته ووایه نو هیله کوم بابا ستا خبره مني.

مور یي وویل: هغه پریږده زه اجازه نه درکوم چي ولاړه سې.

هیلې په ژړغوني ږغ وویل: سمده نه ځم.

هیلې دا وویل او د ناشــتې خوړلو څخه ولاړه ســوه، پلار یي ولیدل چي هغې څـه ونـه خوړل او پـه ژړا ولاړه، پلار یي مور تـه وویـل: څه وسوه؟

د هیلې مور وویل: وایي چي بابا ته ووایه چي ماته اجازه راکړې ما ورته وویل چي هغه پریږده زه اجازه نه درکوم چي ولاړه سې.

د هیلې پلار وویل: نه پوهیږم په دې انجلۍ څه وسوه؟

تر څو شــیبو وروســـته یي بیا خپلي میرمني ته وویل: یو څه یي وخوړل؟

میرمني یي وویل: یا هیڅ یي نه وخوړل.

د هیلې پلار خدمتګارې ته وویل: واخله دا ناشته د هغې اطاق ته ور وړه!

خدمتګارې ناشته د هیلې اطاق ته ور وړل خو هیلې بیرته ور جواب کړل چي زه یي نه خورم، خدمتګارې ناشـــته بیرته د هیلې د اطاق څخه را وایسـتل او پر سـترخوان یي کښـیښـول، د هیلې پلار وویل: ولي دي بیرته راوړل؟

خدمتګارې وویل: هغې ویل زه یي نخورم بیرته یي وېسه.

د هیلې پلار ډیر پریشانه سو تر څو شېبو وروسته د دفتر پر طرف روان سو هلته هم پریشانه وو بیا یي تلیفون راواخیستی او د هیلې استاذ ته یي زنګ ووهلی کله چي هغه تلیفون اوکې کړ تر روغبړ وروسته د هیلې پلار هغه ته ټوله کیسه وکړه بیا استاذ وویل: پوهیږم چي هغه ځای خطرناکه دی خو ما هیلې ته داسي ندي ویلي چي ته شمشیر غار ته دننه ورسه ما خو صرف ورته وویل چي ته د شاوخوا کلیو د خلکو څخه معلومات راټول کړه.

تر څه نورو خبرو اترو وروسته د هیلې پلار وویل: خیر زه به فکر پر وکړم.

د هیلې پلار چي کله تلیفون کښیښوئ نو تر څو شیبو فکر وروسته یي بیرته تلیفون راپورته کړ او خپل د سوداګرۍ شریک ته یي زنګ ور ووهلئ، کله چي هغه تلیفون اوکې کړ نو د هیلې پلار تر روغبړ وروسته ورته وویل: اجمله ستاسو کور په کندهار کي په کوم ځای کي دی؟

اجمل وویل: په عینو مېنې ښارګوټي کي دی.

د هیلې پلار وویل: او دا شمشیر غار خو زما هیر دی چي په کومه ساحه کي وو د کندهار؟

اجمل وویل: ولي خیر دی فرشاده څه خبره ده شمشیر غار څه په کوې؟

د هیلې پلار ورته ټوله کیسه وکړه بیا یي ورته وویل: نو اوس هغې ضد نیولی دی چي حتماً ځم او ته خو پوهیږې چي زما همدا یوه لور ده زیاته راباندې ګرانه ده.

اجمل وویل: فرشـــاده ســـتا لور زما لور ده د خپلې لور څخه به هم زیات پام پر هغې کوم راوایستوه هیڅ خبره نه ده بې غمه اوسه زما کور خو ښـار کي دی او شـمشیر غار د کندهار په پنجوایې ولسوالۍ کي دی او خوشـبختانه زما مشـر ورور هلته شـمشـیر غار ته نیږدې اوسیږي هغه به ان شاءالله ټول معلومات ورکړې.

د هیلې پلار د اجمل څخـه مننـه وکړه بیا یي خدای په امانی ســـره واخیستی او تلیفون یي بند کړ کله چي ماښـام فرشـاد کور ته ولاړئ نو خپلي میرمني ته یي وویل: څنګه ســو اغلې یو شـــی وخوړئ که یا؟

میرمني یي وویل: یا ټوله ورځ د اطاقه نه ده راوتلي زما ســـره یي هم خبرې نکولې.

فرشاد وویل: کندهار کي زما یو شریک دی ما نن د هغه سره په دې اړه خبرې وکړې هغـه ډاډ راکړ چي زه یي خـدمـت کي یم د خپلي لور پڅیر به پام پر کوم نو ما هم پریکړه وکړه چي اجازه ورکم چي ولاړه سې ستا خوښه ده؟

میرمني یي وویل: هو چي ستاسو هر څنګه خوښه یي.

فرشاد وویل: ورسه هغې ته ووایه چي ولاړه دې سي.

کله چي د هیلې مور هغي ته د اجازې وویل نو هغه ډیره خوشـــحاله ســـوه بیا یي غوښـــتل چي د پلار څخه مننه وکړې نو ځکه بام ته د هغه سره د خبرو لپاره ور پورته سول، خو کله چي هلته ورغله نو وېلیـدل چي پلار یي ژړل، هیلـه هغـه تـه ورغلـه او تر څنـګ یي ودریدل ویویل: بابا ته ژاړې؟

پلار یي سـترګې د اوښـکو څخه پاکي کړې بیا یي وویل: یا هغه مي داغسي سترګو کي یو شی ولویدئ.

هیلۍ وویل: بابا زه کوچنۍ نه یم چي پر ځان پام نسم کولای خو که بیا هم ستا او د مور نه یي خوښه زه نه ځم بابا ما ته ستا او د مور خوښه مهمه ده.

فرشاد وویل: یا لورې ته ولاړه سه زه ستا لپاره انتظامات کوم ته دي سباته کارونه سم کړه امادګۍ ونیسه.

هیلۍ د پلار لاس ښګل کړ بیا یي مننه ځني وکړه، پلار یي هم پر تندې ښګل کړه بیا یي ورته وویل: اوس ورسه ډوډۍ وخوره وږې سوې به یي!

هیلۍ وویل: سمده بابا تاسو هم راځۍ.

فرشاد وویل: سمده ته درځه زه پسي درځم.

وروسته هیله ولاړه او په خوښۍ یي ډوډۍ تیاره کړه تر ډوډۍ خوړولو وروسته یي خپل ملګرې ته زنګ ووهۍ تر روغبړ وروسته یي هغې ته وویل: پلار مي اجازه راکړه اوس نو زه امادګۍ نیسم سبا نه بل سبا به ان شاءالله روانه سم.

ملګرې یي وویل: پخیر ولاړه سې زه هم در سره تلم خو څه وکړم کورنۍ مي هیڅ اجازه نه راکوي خو بیا هم تاته ښه سفر غواړم.

هیلۍ د هغې څخه مننه وکړه او بیا تر څو شېبو وروسته بیده سوه، کله چي سهار سو نو تر ناشتي وروسته هیله بازار ته ولاړه او څه سودا یي د ځان لپاره واخیستل او بیرته کور ته راغله، تر حمام وروسته یي خپل د کالو بسته سمول چي مور یي اطاق ته ورغله او په مسخرو کي یي ورته وویل: لورې د ځان سره احتیاط کوه ما اوریدلي دي چي کندهاریان د ښځو قدر نکوي او هغو ته د حیوان په نظر ګوري د خپل عزت ډیر خیال دې ساته که چا څه بد سلوک در سره کوئ نو چیغې او نارې وهه.

هیلۍ وویل: مور زه کوچنۍ نه یم چي ته ماته دا خبرې کوې.

بیا هیله موسکۍ سوه وېویل: مور زما د عزت فکر مکوه کندهاریان بچه بازان دي ښځو ته ډیر فکر نکوي.

مور یي وخندل بیا یي وویل: چپ که لیونۍ ســتا د پلار یو نیکه هم کندهارۍ وو اوس به یي ستا پلار واوري.

تر ماښـامه پوري هیله د سفر په امادگۍ مصروفه وه او وروسته تر امادگۍ بیده سول او سـهار وختي کښینستل تر ناشتي وروسته یي د اطاق څخه خپل بستې راویستي او د پلار په موټر کي یي کښیښولي او بیا د مور او پلار سـره د هوایي میدان پر طرف روانه سـول تر ټکیټ او ویزې چیک کولو وروسـته خدمتګار وویل: سـتاسـو طیاره پرواز ته اماده ده مهرباني ځان ور ورسوئ.

هیلۍ وویل: سمده.

وروسـته هیلۍ د خپل مور او پلار څخه خدای په اماني واخیسـتل او روانه ســول، د هغي په تلو فرشـــاد میرمني ته وویل: زه به موټر د پارکینګ څخه راوباسم.

کله چي هغه روان سو نو میرمن یي هم سمدستي پسـي روانه سول کله چي دباندي ووتل نو میرمني یي ولیدل چي فرشاد موټر ته څنګ اچولی دی ژاړي میرمني یي ورته وویل: زموږ لور مړه سـوې نده بیرته راځي د یو څو ورځو خبره ده.

فرشــــاد خپل میرمن پـه غیږ کي ونیول او یو و بـل ته یي ډاډګیرنه ورکول، هیله په طیاره کي خپل پر چوکۍ کښــینســتل او بیا تر څو شـیبو وروسـته طیارې پرواز وکړ، د طیارې په پرواز سـره د هیلۍ مور او پلار ورته وکتل او بیا پریشانه دواړه د کور پر طرف روان سـول تر څو سـاعتو پرواز وروسته طیاره د کندهار په میدان هوایـي

کي کښېنستل پیلوټ وویل: د کندهار ولایت د احمدشاه بابا هوایي میدان ته پخیر راورسیدو د کښته کیدلو لپاره اماده سئ.

ټول اماده سول او بیا د طیاري تر دریدو وروسته ټول کښته سول، هیله د کښته کیدو سره سم څه وارخطا غوندي سوه خو چي د هوایي میدان د کارکونکو مسکا یي ولیدل چي یو او بل ته یي په مسکا خبري سره کولي زړه ډاډه سو او بیا د ترمینل پر طرف روانه سول کله چي تر ترمینل ووتل نو ټکسیوان ورته وویل: السلام علیکم خوري.

هیلې وویل: وعلیکم السلام.

ټکسیوان وویل: راځه خور زه به دې تر دروازې ورسوم ځکه دروازه د ترمینل څخه لیري ده.

هیلې وویل: زما د پلار دوست راغلی دی هغه به اوس راسي.

ټکسوان وویل: تر دروازي پوري همدا ټکسیاني دي د دروازي مخته به هغه درته انتظار یي راځه زه به دي تر دروازې ورسوم.

هیلې ور سره ومنل او بیا په ټکسي کي کښېنستل او روان سول په لاره کي ټکسوان وویل: خوري اول وار دي دی چي کندهار ته راغلې یي؟

هیلې وویل: هو.

تر څه تګ وروسته ټکسوان موټر د یو دوکان مخته ودرویٔ بیا کښته سو او دوکان ته ننوتئ هیله حیرانه سول چي دا څه کوي خو تر څو شیبو وروسته ټکسوان راووتئ پلاس کي یي د اوبو بوتل او یو کیک ور سره وو هیلې ته یي د ټکسي د کلکین څخه ونیول ورته وېویل: خور دا وخوره ته به وږې سوې یي.

هیلې اوبه او کیک څني واخیستل او ترڅنګ یي کښینول فکر یي کوئ چي داسي نه د نشي دوا یي پکښي اچولي یي نو ځکه یي ونه خوړل.

ټکسوان چي کله ټکسي کي کښینستی بیا یي وویل: وبخښه خور همدا مي په وس کي وه د څو ورځو راهیسي همدلته بیکاره ولاړ یو کله چي نظام واوښتئ نو په اونیو اونیو پرواز او مسافر نه یي پیسي مي نه دي پیدا کړي که نه ډیر څه مي درته را اخیستل.

هیله د ټکسوان پر مهربانۍ حیرانه سول بیا یي وویل: نه وروره هیڅ خبره نه ده همدا کفایت کوي مننه.

تر څو شیبو وروسته دروازه راورسیدل ټکسوان وویل: خور دروازه راورسیدل تاسو درځئ زه به بستې پسي دروړم.

ټکسوان بستې راکښته کړې او تر دروازې پوري یي د هیلې سره ویوړي، کله چي روانیدئ نو هیلې ورته وویل: څومره پیسې درکړم.

ټکسوان موسکی سو بیا یي وویل: تاسو کندهار ته اول وار راغلي یاست او موږ د میلمنو څخه پیسې نغواړو.

هیله حیرانه سول بیا یي وویل: نه نه تاسو ووایست څومره درکړم.

ټکسوان وویل: یا خور ما وویل چي موږ د میلمنو څخه پیسې نغواړو.

هیلې ورته وویل: تاسو جالب خلک یاست د څو ورځو راهیسي دلته ولاړ هم یاست او څه ګټه وټه مو هم نده کړې او د میلمنو څخه پیسې هم نغواړئ نو ستاسو کورنۍ به څه خوري که تاسو زما څخه پیسې وانخلئ نو زه به سخته خوابدې سم.

ټکسوان موسکی سو بیا یي وویل: یا یا خور خدای دي نکوي چي تاسو به زما څخه خوابدې کیږئ.

بیا هیلۍ د بټوې څخه سل ډالر راوکښلي او ټکسوان ته يي ورکړي ورته ويويل: ها واخله بس دي همدومره که نوري درکړم؟

ټکسـوان وويل: يا خور دا خو ډيري زياتي دي زما ډيري لږ پيسـې کيږي دا واخله او لږ راکړه.

هيلۍ ورتـه وويـل: ټولي واخلـه د خور لخوا يي تحفـه وګڼـه کـه دې بيرته راواپس کړې نو زه به سخته خفه سم.

ټکسوان وويل: مننه خوري الله دي خوشحاله لره.

هيله د موټره روانه سوه او د دروازې پر طرف رهي سول کله چي دروازې ته ورسيدل نو د پلار ملګری يي اجمل ورته راغلی ويويل: که تيروتلی نه يم تاسو به هيله ياست؟

هيلۍ وويل: هو کاکا زه يم.

اجمل تر روغبړ وروسته وويل: زما سره راځی!

هيله په اجمل پسـي روانه سول او تر څه تګ وروسته اجمل د موټر دروازه خلاصـه کړل هيلۍ ته يی وويل: دا بسـته ماته راکه شـاته به يي کښيږدم ته موټر ته پورته سه.

هيلۍ بســته ورکړل او بيا تر څو شــيبو وروســته د ښــار پر طرف روان سول.

په لاره کي اجمل وويل: څنګه سو سفر دي پخير سو کوم مشکل خو به نه وو؟

هيلۍ وويل: يا کاکا ښه وو هيڅ مشکل نه وو.

بيا هيلۍ وويل: مورږ اوس چيري ځو کاکا؟

اجمل وویل: اوس یو وار زموږ کور ته ځو چي یو ورځ و دوې دي استراحت وکړ بیا به دي د شمشیر غار د لیدو لپاره پنجوایې ولسوالۍ ته زما د مشر ورور کورته بوځم د هغه کور هلته دی.

هیلې وویل: ښه ښه ستاسو کور هلته نه دی؟

اجمل وویل: یا زما کاروبار ښار کي دی نو ځکه هره ورځ بیا هلته نسوای تللای زما کور په عینو مېنه کي دی دا د هوایي میدان سړک چي خلاص سي بیا د کابل او بولدک ولسوالۍ دوه لارې (دوراهي) مخته راځي د کابل پر سړک باندي عینو مېنه ده چي په کوچنۍ امریکا هم مشهوره ده.

هیله موسکۍ سوه بیا یې وویل: کوچنۍ امریکا څنګه؟

اجمل وویل: عینو مېنه داسي یو ساحه ده چي کورونه یي ټول پر خاریجي نقشه جوړ دي نو ځکه ورته کوچنۍ امریکا وایي.

تر څو شیبو وروسته عینو مېنه راورسیدل، اجمل موټر کورته ننایستۍ، تر کښته کیدو وروسته د اجمل کورنۍ د هیلې تود هرکلی ووایه بیا یي کور ته دننه دعوت کړل، تر معرفت وروسته د اجمل میرمني وویل: هیلې ته به ستړې سوې یي هغه مخامخ ستا اطاق دی هلته ولاړه سه حمام هر څه سهولت په کښني سته که بیا هم څه ته اړتیا سوه مازي ږغ راکوه.

هیلې وویل: مننه خاله جاني ژوندۍ اوسې.

بیا هیله اطاق ته ولاړل تر حمام وروسته خدمتګاره راغله ویویل: اغلې تاسو ته ډوډی همدلته برابره کړم که یي دباندي د ټولو سره خورې؟

هیلې وویل: زه درځم د ټولو سره به یي وخورم.

خدمتګارې وویل: سمده اغلې ډوډی نوره تیاریږي بیا راسئ.

هیلۍ وویل: سمده تاسو درځئ زه درځم.

تر ځان تیارولو وروسته هیله د ډوډی خوړلو لپاره دباندي ور ووتل او پر سترخوان ورسره کښېنستل، پر سترخوان ټولو د هیلۍ مخته خوراکي شـــیان ور اړول یوې بـه ویل هیلې دا وخوره بلي به ویل هیلې دا وخوره، هیله به موسکی سوه ویل به یي چي بس ده نور مي زړه نـه ورته کیږي خو هغو به نور ور اړول، هیله تر زیاتي ډوډی خوړلو وروسته ولاړل بیده سول، د همدې ورځې تر تیریدو وروسته هیلۍ اجمل ته وویل: کاکا نور به زه خپل منوګراف شروع کړم هیله کوم ما مي تر هدفه ورسوئ.

اجمل وویل: یو څه وخت اســـتراحت وکه بیابه دي ولســـوالی ته ورسوم.

هیلۍ وویل: استراحت مي وکړ نور ضرورت نسته ورته بیابه هلته هم استراحت وکړم.

اجمل وویل: سـمده چي څنګه سـتاسـو خوښـه یي هلته زما د مشـر ورور کور دی ته به د هغه سره اوسیږې.

هیلۍ وویل: سمده کاکا.

اجمل وویل: ته ورسه ځان تیار که زه به موټر تیار کم.

هیلۍ وویل: صحي دی.

هیلۍ ځان تیار کړ بیا د تګ لپاره دباندي ووتل موټر تیار وو هیلۍ د ټولو څخه خدای په امانی واخیســـتی او بیا د پنجوایي ولســـوالی پر طرف روان سول، تر یو ساعت مزل وروستـه د پنجوایې ولسوالې بازار ته ورسـیدل او بیا د شـمشـیر غار د کلې پر طرف وګرځیدل چي تر څو شـــېبو وروســـته کلی راورســـیدی اجمل وویل: دا زموږ پلرنی کلی دی زه هم دلې پیدا سوی یم.

هیلۍ وویل: ماشاءالله ډیر ښایسته کلی دی.

وروســـته یو لوی د کلا پخیر کور راورســـیدی اجمل موټر په هغه کور دننه کړ د موټر په لیدو ټولو کوچنیانو نارې کړې: هلۍ هغه ده هیله او کاکا راغله هغه دی هیله او کاکا راغله.

په دې سره څو ښځې او نارینه چي یو په تنه لوی پوخ عمره سړی هم ور ســره وو په موســکا دباندې راووتل هیلۍ په موســکا وویل: کاکا د دوی زما نوم څه زده دی؟

اجمل هم موسکی سو بیا یي وویل: کله چي ستا پلار ماته وویل چي تاسو شمشیر غار ته راځی نو ما دوی هم خبر کړل نن سهار مي بیا زنـګ ور تـه راووهلی چي موږ در روانیږو نو ځکه ټول درتـه پـه تمه وه.

کله چي اجمل او هیله د موټره کښته سول ټولي ښځې د هیلۍ سره په روغبړ اخته سوې اجمل هم خپل مشر ورور ته ورغلی لاس یي ور ښکُل کړ کله چي هیله د ښځو د روغبړه فارغه سول اجمل ورته وویل: هیلۍ دا زما مشــر ورور قلندر خان دی موږ ورته مشــر لالا وایو.

هیلۍ د قلندر خان سره روغبړ وکړ او د هغه د عزت لپاره یي لاس ورته ښـــکُل کړ قلندر خان هغه پر تندې ښـــکُل کړل بیا یي وویل: ژوندۍ اوسې لوري زموږ دا کوچنۍ جونګړې ته ښه راغلاست.

هیلۍ وویل: یا کاکا ستاسو کور ماشـاءالله ډیر ښـایسـته دی په ټول کلي کي معلوم دی موږ چي کله کلي ته را داخل سوو او دا کور مو ولیدی نو پوه سوم چي دا به د اجمل کاکا دوی کور وي.

قلندر خان په خندا سو بیا یي وویل: افرین لورې ډیره چالاکه یي.

هیلۍ په موسکا وویل: مننه کاکا.

اجمل خپل ورور ته وويل: مشـر لالا زه ځم چي کار لرم که د هيلۍ کوم څـه تـه اړتيـا کيـدل نو بيـا يو زنـګ راوهئ زه بـه يي ورتـه را رسوم.

قلندر خان وويل: هيله يوازي ســتا نه بلکي زمورږ هم ميلمه ده او ته خو پوهيږې چي موږ د نيکه ګـانو څخـه دا رواج لرو چي خپلـه کـه ورږي هم بيـديږو خو ميلمـه تـه پـه مـاړه نس ډوډۍ ورکوو ددې چي هره اړتيا وه زه يي ورپوره کوم ته ځني خلاص يي.

اجمل وويل: مننه مشر لالا.

قلندر خان وويل: چيري ځې خو دلته يو څو ورځې راسره پاته سه.

اجمل وويل: يا مشـر لالا هلته مي ښـار کي کارونه ډير پاته دي هغه سرته رسوم چي زه نه يم ټول نيمګړې پاته وي.

قلندر خان وويل: اځه نو ورسه د هيلې د خدمت لخوا بيغمه اوسه.

بيا اجمل هيلې ته وويل: هيلې زه ځم په اونۍ کي يو وار د جمعې په ورځ راځم احوال دي اخلم همدلته در ســره پاته کيدم خو باور وکړه چي سخت مصروفيات دي.

هيلې وويل: يا کاکا کومه خبره نه ده تاســو ورســئ خپل کارونه مو وکړئ مشر لالا سته هغه ته بيا که کوم څه ته اړتيا وه وايم.

وروسته اجمل د ټولو څخه خدای په امانی واخيستی او ولاړئ

قلنـدر خـان خپلي ميرمني تـه وويـل: هيلـه لور بوځـه خپـل اطـاق ور وښيه هر اطاق چي ددې خوښ وو ور خالي يي کړه.

ميرمني يي وويل: صحي دی.

د قلندر خان میرمني هیله دننه د کور صــالون ته بوتله بیا یي وویل: دا لاندې اطـاقونه دې خوښ دي که لوړ چي ســــتا هر یو خوښ یي هغه به زه زما مړندو ته ووایم چي در خالي یي کړې.

هیلې وویل: هغه لوړ اطاقونه خالي دي؟

د قلندر خان میرمني وویل: هو هغه خالي دي هغه زما هم ستا لپاره خوښ دي ځکـه هغـه لوړ دي د کور دبـانـدي بـاغونـه او بغلتـه یي غرونه هم معلومیږي.

هیلې وویل: صحي دی خاله هغه اطاق مي خوښ دی.

د قلندر خان میرمني خپل مړور ته وویل: هغه لوړ اطاق دي صــــفا کړیدی لورې؟

مړور یي وویل: هو مور جاني صفا مي کړ.

د قلندر خان میرمني هیلې ته وویل: راځه هغه اطاق وګوره.

کله چي هیله او د قلندر خان میرمن لوړ پورته سول نو د هیلې اطاق تـه ننوتـل هیلې چي اطـاق او د اطـاق پـه کلکین کي دبـانـدي منظره ولیدل نو ډیره خوشحاله سول بیا یي وویل: واو څومره ښکلې منظره ډیر ښایسته اطاق دی ډیر مي خوښ سو همدا صحی دی خاله جاني.

د قلندر خان میرمني وویل: بیا هم لوري که دي نسو خوښ راته وایه داسي یي وګڼه لکه خپل کور چي دي وي.

هیلې وویل: ډیره مننه خاله جاني ســمه ده که مي نســو خوښ بیا به درته ووایم.

وروســـــته د قلندر خان میرمن ولاړه هیلې خپل ســـــامان د بســـتې راویســتئ او په اطاق کي یي ځای پر ځای کړ بیا د څو شــپبو لپاره پر کټ پریوتل د استراحت لپاره کله چي د هیلې سترګې پټې سوې

نو خوب کي يي ولیدل چي دوه لوی سپیان پسي ځغلي دا چغې وهي چي ومي ژغورئ ومي ژغورئ، بیا یي پلار ور پسي ناره کړه چي نـه مي درتـه وويل چي مـه ځـه خو تـا نـه منل بیا چي کله خوب کي سپیان ور ورسیدل او پر دې يي حمله وکړه نو په دي وخت کي يي لویه چغه وکړه او د خوبه راکښـینسـتل شـاوخوا یي وکتل پر مخ یي خولې رایله وې بیا یي د ځان سره وخندل تر څو شـېبو وروسـته یي د اطاق دروازه خلاصه سول خدمتګارې وويل: ډوډۍ تیاره ده.

هیلې وويل: سمده درځم.

تر څو شـېبو وروسـته چي کله هیله د ډوډی لپاره لاندې کښـته سـول نو وېلیدل چي په صـالون کي سـترخوان اوار دی ټول ورته ناسـت دي او دې ته انتظار دي، کله چي دا سـترخوان ته ورسـیدل نو قلندر خان وويل: هیلې لورې تاسـو زموږ سـره دلته یو ځای ډوډۍ خوری او که جلا سـترخوان درته اوار کړې زموږ کندهاریانو همدا رواج دی چي ټول یو ځای او پر سـترخوان ډوډۍ خورو که سـتا دا زموږ رواج نه يي خوښ میز او چوکۍ هم سـته تاته به پر میز ډوډۍ در تیاره کړې.

هیلې وويل: یا کاکا ماته سـتاسـو رواج ډیر ښـه خوند راکوي زه هم افغانۍ یم خو دا چي بلـه ټولنـه کي اوسـیږم او هلتـه زیږیدلې یم نو ځکه څه ناڅه خپل رواجونه راڅخه پاته سوېدي.

بیا هیله د قلندر خان د یوې مړوور تر څنګ کښـینسـتل او په ډوډۍ خوړولو يي شـروع وکړه تر څو شـېبو وروسـته د قلندر خان زوی سـدیس خپل د میرمني عایشـې مخته غوښـي ور واړولې هغي په کرار اواز ورته وويل: واخله ويخوره مه يي را اړوه ماته.

سدیس وويل: یا یا واخله ته يي وخوره ما ډيري وخوړلي.

عايشــــې وويل: همداســــي وايي زما در پکښــــي فکر وو نه دي دي خوړلي ماته دي را ساتلي وې.

سديس وويل: واخله نو کنه بيا خفه کيږم.

هيلې د دوی خبرې اوريدلي بيا عايشې هغه غوښي واخيستي او خپل مخته يي کښيښولي بيا يي هيله په خنګل کرار ووهل ورته ويويل: دا وخوره.

هيلې وويل: يا مننه دا دی دلته زما غاب کي هم سته.

هيلې تر څو شيبو وروسته عايشې ته وويل: څومره وخت مو د واده کيږي؟

عايشه حيرانه سول بيا يي وويل: څه؟

هيله موسـکۍ سـوه بيا يي وويل: سـتا او د خاوند دي څومره وخت د واده کيږي؟

عايشې وويل: تقريباً لس کاله کيږي.

هيله حيرانه سـول بيا يي وويل: ماشـاءالله څومره ښــه تر اوســه مو مينه دا دی هم هغسي د پخوا پڅير ده داسي نه معلوميږي لکه ستاسو د واده چي لس کاله تير سوي وي.

عايشـــه وشـــرميدل بيا يي مخ د هيلې څخه واړوئ تر ډوډۍ خوړلو وروســته چي کله ســترخوان ټول ســو نو قلندر خان ووتی او تر يو درختي لاندي کښــينســتی هيله چي خپل اطاق ته ولاړه نو د کلکين څخه دباندي يي قلندر خان وليدئ بيا يي قلم او کتابچه واخيستل او د قلندر خان خواته ورغله تر ســلام وروســته يي تر څنګ کښــينســتل ويويل: کاکا زه به په خپل کار شــروع وکړم غواړم معلومات وليکم نو تاسـو د شـمشـير غار په اړه معلومات راکړی او د هغه تر څنګ

وو ایست چي کله ځو چي شمشیر غار د دننه ووینو هلته ننداره وکړم او بیا معلومات ولیکم.

قلندر خان وویل: هیلۍ لوري ته زموږ میلمنه یي الله دي تل راوله همدا ستا خپل کور دی چي هر څومره وخت تیروۍ موږ خوشحاله کیږو خو لورۍ ستا په خاطر وایم چي ددۍ خطرناکي موضوع تیره سه ولي ناحقه خپل ژوند بربادوۍ زموږ د کور څخه دریم کور دی د هغه کور یو ځوان هلته مابنامي مهال تللی وو خاشاک یي ټولول هلته بیریدلی وو اوس یي عصاب د لاسه ورکړیدي لیونی دی په ځنځیرانو یي تړلی دی.

بیا قلندر خان وویل: داسي ۱۲ کاله مخکي د کلي څو ځوانانو غوښتل دننه غار ته ننوځي او هلته چي ویل کیږي سره زره او خزاني دي هغه راوباسي خو کله چي دننه ورغله هلته ورک سوه څو کلونه ورک وه چي بیا یي کورنیو یو بزرګ او د خدای ولي پیر صاحب ته ډیري زاری او ننواتي کړۍ وۍ چي راسره ولاړ سه دننه غار ته او ددي ځوانانو معلومات وکړه راسره بیا هغه ور سره تللی وو چي تر څه تګ وروسته یي د هغو ځوانانو هډوکي پیدا کړل دۍ غار ته تر اوسه څوک تر ډیره ندي ورغلي.

هیلۍ وویل: تاسو څه فکر کوئ چي هلته به څوک وي کاکا؟

قلندر خان وویل: د اولیاؤ کرامو له قوله دا د پیریانو او جنیاتو یو لوی ښار دی ځکه د غار په شروع کي هم معلومیږي چي لوی لوی حوضونه او برجونه دي او د یو ښار په شکل معلومیږي د کندهار مشهوره پیر بابا صاحب رحمة الله علیه چي په ارغنداب ولسوالئ کي یي مقبره ده هغه او یو مُرید ملګری یي دۍ غار ته څو کلونه وړاندۍ دننه ورغلي وه کله چي دننه ورتله نو بابا صاحب خپل ملګري ته وویل چي ګوره تر شا راپسي سه مګر چي پام دي وي

چي هيڅ شـــي ته هم لاس ور نه وړي خو کله چي مخته تللي وه نو هلته د ســـرو زرو خښـــتې پرتې وې د بابا صـــاحب ملګري د بابا صاحب په پټه يوه خښته را اخيستي وه تر څه مزل وروسته چي بابا صاحب خپل ملګري ته وکتل نو هغه روان وو خو سر يي نه وو بيا يي د الله جل جلاله په مرسته او خپل په کرامت د خپل ملګري سر بيرته د هغه پر تن ور کښيښوئ او سخت يي تحقير کړ.

هيلې د قلندر خان خبرې واوريدي بيا تر څه نورو خبرو وروســـته خپل اطاق ته ولاړه هلته يي د ځان سره وويل: دا څومره ناپوه خلک دي چي پر داسي خبرو باور کوي نه پوهيږم چي اوس څه وليکم که دا خبرې وليکم نو هلته به په پوهنتون کي د ټولو د پســـخند ســـم او ټوکې به راباندي شروع کړې دا کندهاريان خو هم څه وړايم ټول يي پير پرست او زيارت پرست دي خير يو څه به وليکم خو دا اضـافه خبرې بـه ځني ليري کړم کـه نـه دوی خو د خندا دي تر ځنګ به ما هم د خندا کړې.

هيلې په ليکلو شروع وکړه تر څو شپږو وروسته د قلندر خان ميرمن اطـاق تـه ورغلـه هيلې تـه يي وويـل: ها لورې دا انار واخله ويخوره کندهاري انار دي.

هيلې وويل: تاسو تر ما مشراني ياست دومره تکليف مکوئ؟

د قلنـدر خـان ميرمني وويـل: موږ د ميلمـه خدمت کول د ځـان ويـاړ ګڼو او په دې سره خوشحاليږو.

هيلې وويل: خاله د انار ولي داســي کلک دي او اوس خو يي موســم هم ندی نو دا بيا څنګه پاخه سول؟

د قلندر خان ميرمني وويل: کله چي د انارو د ختميدو وخت ســي نو بيـا زموږ نـارينـه يو څو درختې د کور لپـاره پريږدي د ژمي لپـاره موږ خو يخچالونه نلرو د ميوو لپاره بيا يي ځني خلک د خاشـو منځ

کي ایږدي او تر خاورو لاندي یي ښـــخوي ځني یي بیا په اطاقونو کي راځړوي تر ژمي پوري بیـا یي ژمي کي خوري موږ اطـاقونو کي راځړولي دي نو ځکه داسـي کلک دي هغه چي په خاشـو کي په مځکه کي ښخیږي هغه بیا داسي وي لکه تازه چي شکیدلي وي.

هیله حیرانه سول بیا یي وویل: دا خو ډیر جالبه تخنیک دی.

تر څه باندار وروسـته د قلندر خان میرمن ولاړل هیلې انار په خوند سره وخوړل تر څو شـېبو وروسته یي بیا په لیکنه پیل وکړ کله چي ماپښـین سـو نو یو کوچنی اطاق ته ورغلی ویویل: هیلې خور نیکه جان وایي راځه ځو شمشیر غار ته.

هیلې وویل: سمده ته درځه زه پسي در روانه یم.

تر څو شـېبو وروسـته چي کله هیله لاندي ور کښـته سـول نو قلندر خـان ورتـه وویـل: راځـه لورې بیـا مـازدیګر کیږي اوس بـه وختي ورسو د نږدي به یي و وینې.

هیلې وویل: سمده کاکا.

قلندر خان خپلي میرمني ته وویل: راځه ته هم راســـره ولاړه ســـه مږندو ته دي هم ووایه هغو به هم دیغت کړی وي.

د قلندر خان میرمني خپل مږندو ته اشاره وکړه چي راځی هغوی را رواني ســـوې بیا قلندر خـان هیلې تـه وویل: راځه لورې دوی لار لیدلې ده ما و تا به روان سو دوی به راپسي راسي.

هیلـه او قلنـدر خـان روان ســـول پر لارې قلنـدر خـان هیلې تـه خپل جایدادونه او مځکي ور ښولي معلومات یي ورکول چي تر څو شېبو وروسـته غر راورسیدی چي په بغل کي یي کوچنی لار ورختلې وه د ختلو مخکي قلندر خان یو نفر ته ور ناره کړه ویویل: عبدالله؟

عبدالله وویل: ها ملک صاحب.

قلندر خان وویل: زه او دا میلمنه او کورنۍ مو دا غره ته خېږو شمشیر غار ته ستاسو کور تر غره لاندي دی ښځینوو ته دي ووایه چي د یو څه وخت لپاره اطاقونو ته ننوځي.

عبدالله وویل: سمده ملک صاحب زه به ورته ووایم او دا میلمنه خور داسي معلومیږي لکه چي د خاریج څخه راغلې ده.

قلندر خان وویل: هو د اجمل د ملګرې لور ده د شمشیر غار لیدو ته راغلې ده.

عبدالله وویل: بیا خو نو باید زموږ میلمنه هم سي یو ښه کورنۍ چرګ لرم که زموږ سره میلمنه کیږي خو زه به یي کور کي ورته حلال کړم که نه نو بیابه یي ستاسو کورته در ولیږم.

قلندر خان وویل: یا ژوندی اوسې هر څه سته کور کي.

عبدالله وویل: یا داسي نسي کیدای تاسو غره ته وخیږئ چي راکښته کیږئ ان شاءالله چرګ به حلال او د ښکو پاک سوی وي.

قلندر خان وویل: سمده موږ به ورسو بیا ناوخته کیږي.

عبدالله وویل: پر الله مو سپارم.

قلندر خان څو شیبې انتظار وو بیا یي هیلې ته وویل: راځه لورې.

بیا ټول غره ته وختل تر څو شیبو وروسته یو دره راورسیدل په دې دره کي چي څه مخته ولاړل نو شمشیر غار راورسیدئ کله چي دننه ورغله نو د دوی په ورتګ سره ډیر شوپرکان راووتل د غاره، هیلې خپل موبایل راویستئ عکسونه یي اخیستل چي په تګ تګ کي دننه غار ته ولاړه بیا قلندر خان وویل: هیلې لورې راووځه بیرته دننه مه ځه.

هیلې وویل: سمده کاکا.

په غار کي دننه تياره وه هيڅ نه معلوميدل خو په سر کي داسي څه معلوميدل چي فکر کيدی د يو ودانۍ ميلان ولاړ دي او فکر نکيږي چي دا ځای طبعي هم داسي جوړ دی، تر څو شيبو وروسته مازديګر سو قلندر خان پر خپلي کورنۍ ږغ وکړ چي نور درځئ، هغوی ټولي ولاړې سوې او د کور پر طرف روان سول کله چي تر غره کښته سول نو عبدالله ورته ولاړ وو د هيلې سره تر روغبړ وروسته يي قلندر خان ته حلال سوی چرګ ورکړ ورته ويويل: خان صاحب دا چرګ دا زموږ ميلمني خور ته ور پوخ کړه.

هيلې وويل: ولي مو ورور جانه تکليف کوئ؟

عبدالله وويل: يا خور هيڅ تکليف نه دی ميلمه د خدای رحمت دی موږ يي کورو ته راتګ يو خوشبختي ګڼو.

کله چي ماښام سو تر ډوډۍ خوړلو او څه مجلس وروسته هيله خپل اطاق ته ولاړه د قلندر خان يو مړور هم د هغي اطاقه ته ورغله تر څو شيبو پوري يي د هيلې سره باندار وکړ بيا يي ورته وويل: سمده هيلې خور زه ځم خاوند به مي راته انتظار يي ته به هم نوره بيديږې.

هيلې وويل: هو يو څه ليکنه کوم بيا بيديږم تاسو ته ښه شپه غواړم.

بيا د قلندر خان مړور ولاړه هيله په خپل اطاق کي يوازي پاته سوه، هيله په ليکنه بوخته وه چي ددې د اطاق د کلکين پر مخامخ په درخته کي د يوې چوغکې ږغ سو د هيلې ورته فکر نه وو خو د هغي چوغکې زياتو ږغو د هيلې پام ور واړوئ کله چي هيلې هغه چوغکې ته وکتل نو هغه چوغکه هم هيلې ته ګوري او نارې وهي هيله حيرانه سول چي دا مهال کله چوغکې وي چي دا چوغکه دلته نارې وهي خو وروسته يي فکر بيرته خپل ليکني ته سو خو تر څو شيبو وروسته نورې چوغکې هم هغې درختي ته راغلې او ږغونه

یي سول هیلۍ یو وار بیا درختي ته وکتل هلته یي ولیدل چي پر هغه اولي چوغکۍ نوري چوغکۍ چاپیره دي د هیلۍ د اطاق طرف تـه ګوري او نـاري وهي بیـا ټولي والوتلي او ولاړې هیلۍ هم تر څو شیبو وروسته خپل کتابچه بنده کړه او کښته ولاړه چي بیده سي کله چي یي سـترګي پټې سـوې نو هغه چوغکه بیا یوازې راغله او په درخته کي یي نارې کړې خو چي وېلیدل هیله کلکین ته نږدي نسـته نو کلکین ته نږدي کښـینسـتل او نارې یي کړې خو هیله بیده وه بیا تر څو شیبو هلته ارامه ولاړه وه بیا والوتل کله چي سهار سو هیله د اذان پر ږغ د خوبه راکښـینستل چي غوږ یي ونیوئ نو دباندي د یو څـه ږغ وو کلـه چي یي کلکین کي وکتـل نو قلنـدر خـان د څاه څخـه اوبه راکښلي میرمني یي د اوبو لوښې ورته نیولي وه ډکول یي هیلۍ هغو ته وکتل وروسـته خپل کښته راغله او پریوتل تر څو شـیبو همداسـي پرته وه چي بیا رڼا سـوه او دباندي ووتل، کله چي د څاه خواته ورغله د قلندر خان میرمني د اوبو لوښی ورته ونیوئ ویویل: واخله لورې په دې اوبو اودس وکړه.

هیلۍ لوښی واخیستی او د تشناب په طرف ولاړه تر اودس او لمانځه وروسـته چي کله دباندي ووتل نو وېلیدل چي ټول د سـهار چایو ته ناست وه چای یي خوړلې هیله یي هم تر څنګ کښینستل قلندر خان وویل: څنګه سو هیلۍ لورې شپه دي پخیر سوه؟

هیلۍ وویل: هو کاکا پخیر سوه پر تاسو هم پخیر سوه؟

قلندر خان وویل: هو الحمدالله پخیر سوه.

هیلۍ تر چایو خوړلو وروسـته خپل کتابچه واخیسـتل او لیکنه یي شـروع کړه بیا د کور څخه دباندي د قلندر خان د یو زوی سـره ولاړل او د کلیوالو سره یي خبرې اترې وکړې د هغو څخه به یي د شمشیر غار په اړه معلومات پوښتل کلیوالو به معلومات ورکول او

بیا به هیلې لیکل کله چي ماښـام سو هیلې خپل لیکني اصـلاح کولې چي یو وار بیا د تیري ورځې د چوغکې ږغ ســو خو د هیلې ورته فکر نســو بیا تر څو شــېبو وروســته هغه چوغکه د هیلې د اطاق کلکین تـه راغلـه او نـارې یي کړې د هغـه د ږغ پـه اوریـدو هیلـه حیرانـه ســول بیا یي په حیرانتیا د هغه چوغکې خواته وکتل هغه چوغکه هیلې تـه ګورې او نـارې وهي خو کلـه چي یي ســترګي د هیلې د سترګو سره برابرې سولي نو نارې وهل یي پرېښول او بیا تر څو شېبو وروسته والوتل هیله ولاړه سوه او پسي وېکتل چي هغه چیري ولاړه کله چي یي هغه ولیدل نو هغه د شــمشــیر غار خواته روانـه وه هیلې هغې چوغکې تـه کتل چي یو دم یي د اطـاق دروازه خلاصــه ســول هیله په دې ســره ســخته وبیریدل خو چي شــا ته یي وکتل عایشه وه عایشه هم حیرانه سول چي هیله ولي وبیریدل بیا یي ورته وویل: څه خبره ده هیلې خور؟

هیلې وویل: هیڅ نه.

عایشې وویل: نو بیا ولي وبیریدي؟

هیلې وویل: هغه عایشــې! د تیري ورځې راهیســي دلته یو چوغکه راسي ماته ګوري او ناري وهي مځکي هلته په درخته کي کښینستل خو نن دلته کلکین ته راغله ماته یي کتل او نارې یي وهلي.

عایشــې وویل: دلته باغونه او مځکي دي شــاید د هغو ځخه را الوتي وي دا خو ښــار نه دی صــحرا ده مرغان او الوتونکي ډیر لري خو بیا هم که هر وخت بیریدي ماته وایه زه درته راځم که ســتا خوښــه وي زه به همدلته در سره بیدیږم.

هیلې وویل: ښـــه خبره ده همدلته بیدیږه خو زه د شـــپې تر ناوخته ناســته یم ته به راســره بدخابه ســې او ســتا خاوند به اجازه هم نه درکوي.

عايشې وويل: يا خور کومه خبره نه ده زه در سره بيديږم خاوند مي هيڅ نه وايي.

هيلې وويل: سمده.

بيا عايشــې خپل بيســتره راوړه او لاندي يي هواره کړه هيلې ورته وويل: پر کټ پريوزه زه به لاندي بيده سم.

عــايشـــــې وويل: يـا مـاتـه پر کـټ خوب نـه راځي زه همـدلتـه لانـدي بيديږم.

بيا تر څه باندار وروســته هيله او عايشــه بيدې ســوې تر څو شــېبو وروسته بيا هغه چوغکه راغله خو چي وېليدل هيله بيده ده نو نارې يي ونه وهلې تر څو شــېبو يي هيلې ته کتل بيا يي د عايشــې خواته وکتل او د ځان سره يي کرار ناره وکړه بيا والوتل.

سـهار تر ناشتې خوړلو وروسته د کور په غولې کي قلندر خان خپل يو زوی تـه چي مختـه يي نـاســـــت وو نصـــــيحت کاوه ورتـه ويويل: داغسي لټ عادت سوې کار نکوې ټوله ورځ ته يي همدا فيسبوک او ګيمونه دي چي ګورې يي.

تر څه نور نصــيحت وروســته قلندر خان څادر پر اوږه واچوئ او دبـاندي ووتـئ هيلـه د قلنـدر خـان د زوی محمود خواتـه ورغلـه ورتـه ويويل: کاکا ولي داسي درديدلی وو درته؟

محمود وويـل: هر کلـه چي مي وويني همـدا خبرې راتـه کوي اوس يي ددي کوره زړه رامـات کړيـدی چي نور ددي کوره ليري ولاړ سم.

هيلې وويـل: ليونيـه د هيڅ يو پلار پر زوی بـد الفـاظ نـه دي فيرزو هغه خو ســتا لپاره وايي نيټ کتل او ګيم کول يو داســي مصــروفيت دی چي کلـه څوک پـه معتـاد ســـــي نو هر څـه ورڅخـه واخلي يعني

کاروبار یي ځني پاته یي د کورنۍ سـره ناسـته ولاړه ځني پاته یي رواني حالت ته څوک بیایي په ژور خپګان یي اخته کوي داسـي په سل هاوه نور تاوانونه لري.

محمود وویل: هیلې خور کار په پیسـو کیږي زه چي بابا ته وایم چي پیسـې راکړه خو دی یي نه راکوي هلته بیا راته وایي چي لټ یي کار نکوې زه کار په څه شي وکړم؟

هیلې وویل: د کار لپاره پیسـو ته نه بلکي تجربې ته اړتیا ده چي تجربه ولرې هر څوک به پیسې په زاریو درکوي کاکا جان پوهیږي چي تاسو په کوم کار کي تجربه نلرئ نو ځکه پیسي نه درکوي ته په یو کار کي تجربه تر لاسه کړه که کاکا جان پیسي نه در کړې زه یي درکوم ستا په ملګرو کي به داسي څوک وي چي کاروبار کوي د هغو سره په کاروبارې ځای کي ناسته ولاړه کوه یا ور سره منشي سه چي هر کله دي کار ور څخه زده کړ بیا خپل کار جوړ کړه.

محمود وویل: سمده هیلې خور همداسي به وکړم.

هیلې محمود ته تر خبرو وروسـته یو وار بیا خپل کتابچه خلاصـه کړل په لیکنې یي شـروع وکړه تر غرمې پوري یي لیکنه کول چي بیا وروسـته د ډوډۍ وخت سـو تر ډوډۍ خوړلو وروسـته چي کله خپل اطاق ته ولاړه نو پر کټ داسي پریوتل چي مخ یي د کټ خواته وو او شـا یي د اطاق د چت خواته وه تر څو شـېبو پورې همداسـې پرته وه چي بیا یي ناڅاپه پر شا باندي څادر واچول سو، په دې سره هیله سـخته وبیریدل او ولاړه سـوه شـاوخوا یي وکتل خو اطاق کي څوک نـه وه دروازه هم تړلې وه.... بیا هیلې پـه تـالار کي ګډونوالو ته وویل: ما فکر کوئ چي خوب مي لیدئ او شـاید د بیدیدو مخکي مـا خپله دا څادر پر ځان اچولئ وي خو زما فکر غلط وو هغه په دا ورځ زما اطاق ته راغلی وو د حیاء په سبب یي پر ما څادر واچوئ

تر څو ما په بد حالت کې ونه ویني...، هیله بیا تر مازدیګره په لیکنه مصروفه سوه کله چې د مازدیګر لمونځ وسو قلندر خان د جماعته څخه راغلی نو هیله یې څنګته ورغله او په بانډار یې شروع وکړه قلندر خان وویل: لورې زموږ په میلمستیا کې خو به څه کمی نه وي؟

هیله موسکۍ سوه بیا یې وویل: یا کاکا تر کور دلته زیات خورم او ځینم هیڅ مشکل نلرم اوس خو دا فکر کوم چې هیڅ ددې ځایه ولاړه نسم.

قلندر خان وخندل بیا یې وویل: نوشجان دې سه لورې ستا خپل کور دی چې هر څه ته دې اړتیا کیږي زما میرمني یا هم مړندو ته مې وایه او که د بازار خواته دې څه ته ضرورت وي ماته وایه که دې څه ته ضرورت وو او که ماته دې ونه ویل نو په هغه ورځ به سخت درڅخه خفه سم.

هیلې وویل: یا کاکا څه ته ضرورت نلرم هر څه خو همدلته سته زما بیله ویلو تاسو خاله جاني او عایشې خور او د کورنۍ نورو غړو راکړیدي زه به مو دا احسان هیڅکله هیر نکړم.

قلندر خان وویل: ته زموږ مینې ته احسان وایې بیا داسې خبره ونکړې موږ پر تا هیڅ احسان نه دی کړی ته لکه زموږ لور داسې یې او د لور سره مینه احسان ندی.

هیلې وویل: مننه کاکا الله دی ستاسو غم نه راکوي.

کله چې ماښام سو تر ډوډۍ خوړلو وروسته هیله خپل اطاق ته ولاړه تر څو شپېو وروسته عایشه هم اطاق ته ورغله تر څه بانډار وروسته عایشه بیده سول هیله تر څو شپېو پورې په لیکنه مصروفه وه بیا بېده سول د سهار وخت وو اذان ته یو ساعت وخت پاته وو چې د هیلې تر غوږو د شپېلۍ ږغ سو هیله سره وښوریدل بیا یې د

خوبه ډکې سترګې خلاصې کړې شاوخوا یې وکتل بیا یې سترګې پټې کړې خو د شپېلۍ ږغ یې بیا تر غوږ سو په دې سره یې سترګې خلاصې کړې حیران حیران یې وکتل بیا ولاړه سوه اول یې اطاق کې شاوخوا وکتل بیا یې د کلکین خواته وکتل ږغ د کلکین د خوا څخه راتلی نو ځکه هیله د کلکین خواته ورغله چې ووینې چې په دا سهار وختې څوک شپېلۍ ږغوي کله چې د کلکین خواته ورغله په کلاء کې یې وکتل څوک نه معلومیدی بیا یې د کلاء څخه دباندې وکتل هلته هم څوک نه وو خو کله چې بیرته د کټ خواته راتله نو د شمشیر غار پر غره یې یو څوک ولیدئ چې پر یو ډبره ناست دی شپېلۍ یې په لاس کې ده او ږغوي یې شاوخوا ته یې پسونه او میږې ګرځې هیله ډېره حیرانه سوه بیا یې د ځان سره وویل: دا لیونی وګوره چې په دا سهار وختې شپېلۍ ږغوي.

وروسته هیله خپل کټ ته ولاړه او بیده سوه کله چې سهار سو او هیله د خوبه راکښینستل نو د هغه شپېلۍ ولا د لیدو لپاره کلکین ته ولاړه خو کله چې یې د غره خواته وکتل نو هلته هیڅوک نه وه، سبا شپه پر هغه وخت بیا د شپېلۍ ږغ سو هیله بیده وه بیا یې په حیرانتیا سترګې خلاصې کړې او شپېلۍ ته یې غوږ ونیوئ بیا ولاړه سوه او د کلکین خواته ولاړه چې ګورې د تیرې شپې پر ځای بیا هغه نفر ناست دی او شپېلۍ ږغوي هیلې څو شپې د هغه شپېلۍ ته غوږ ونیوئ ډیر خوند یې ترې واخیستئ او نرم نرم موسکا به یې هم کوله تر څو شپو وروسته قلندر خان راکښینستئ د اودس د کولو لپاره دباندې ووتئ کله چې یې اوبه د څاه څخه راکښلې نو یو دم یې هیلې ته پام سو چې د شمشیر غره خواته ګورې او موسکی ده. قلندر خان ډیر حیران سو خو وروسته په اوبو راکښلو مصروفه سو بیا کله چې د جماعت د لمونځ څخه کور ته راغلی نو اول یې د هیلې د کلکین طرف ته وکتل خو هیله نه وه کله چې د میرمنې تر

ښنګ کښېنستئ نو هغې ورته وويل: داسې خفه راته معلومېږې خيريت خو به وي؟

قلندر خان په حيرانتيا او فکر کي وويل: سهار چي اوداسه ته راکښېنستم غوښتل مي چي د څاه څخه اوبه راوکاږم چي د هيلې لور پر اطاق مي سترګې ولګيدې چي د شمشير غره طرف ته ګورې خاندې نه پوهيږم چي څه پېښه وه.

ميرمني يي وويل: شايد په فکر کي يي بل څه وه پر هغه يي خندل کتل يي صرف د غره خواته.

قلندر خان وويل: نه پوهيږم نو په دومره وختې کي څوک فکرونه کوي؟

ميرمني يي وويل: شايد د کورنۍ سره يي خبرې کړې وي دوی خو وايي چي د هيلې د اوسيدو د ځای او زموږ د وختو ډير فرق دی شايد کورنۍ يي پر همدې وخت زنګ ور ته راوهلی وي.

قلندر خان وويل: شايد.

تر ناشتې خوړلو وروسته هيله د کلاء څخه ووتل د شمشير غره طرف ته ولاړه کله چي هلته ورسيده د غره لاندې يو ځوان شپون ته يي تر روغبړ وروسته وويل: دا سهار وختې دا شپېلۍ ته ږغوې؟

شپون وويل: يا خور.

هيلې وويل: ولي پر هغه ډبره چي ناست يي او دا پسونه هم درته ګرځي شاوخوا کي ته يي زه خبره يم.

شپون چي کله د هيلې ور ښول سوي ځای ته وکتل بيا يي وويل: ليونی سوی خو به نه يم چي هلته د شپي راسم ته نه يي خبره چي دا غر د شپې ټول د پيريانو په کنټرول کي وي؟

هیله موســکۍ ســوه شــپون حیران ســو بیا یي وویل: تاته دا ټوکي معلومیږي؟

هیلې وویل: یا ولي به ټوکي راته معلومیږي همداسي به وي.

کله چي شپه سوه او د شپیلۍ ږغیدو ته څه وخت پاته و هیلې سترګې خلاصې کړې همداسي پرته وه چي تر څو شېبو وروسته د شپیلۍ ږغ پیل ســـو کله چي هیله د کلکین خواته ورغله نو وېلیدل چي بیا هغه نفر ناست دی او شپیلۍ ږغوي.

هیله د اطاق څخه په پټه ووتل او هغه ځای ته د ورتلو په نیت روانه سول د کلاء دروازه یي کرار خلاصه کړل چي څوک خبر نسي بیا تر دروازه ووتل هیله کرار کرار د غره پر طرف روانه وه چي تر څو شېبو وروسته یي یو دم پر اوږه د یو چا لاس ونیول سو دومره ټینګ چي هیله یي د تلو څخه منعه کړل د هیلې بدن په ریږدیدو سو شاته یي نسوای کتلای خو بیا چي کله هغه لاس ولا ځانته وګرځول نو هیلې ولیدل چي قلندر خان دی.

قلندر خان په درد سره ورته وویل: چیري روانه یي؟

هیله ورڅخه وبیریدل چي راباندي غوســـه نســـي نو ځکه یي ځان داســـي کړ چي د خوبه ده بیا یي د خوب په ږغ وویل: څه دي کاکا خیر دی ولي په دا شپه ګرځې؟

قلندر خان پوه سو چي هیله د خوبه ولاړه سویده بیا یي ورته وویل: راځه لورې کورته دلته څوک د شپي دباندي نه وځي.

هیلې ژبه په غاښــو کي ونیول موســکۍ ســوه بیا د قلندر خان ســره روانه سول قلندر خان هیله تر لاس نیولي وه خپل اطاق ته یي بوتله کله چي یي پر کټ پرې ایستل بیا ځني ووتئ کله چي سـهار سـو د کورنۍ ټول غړې ناســـت وه چي قلندر خان په غوســـه عایشـــې ته

وويل: بې عقلي تـه ددې سـره د څـه لپاره بيديږې کـه مـا نـه واى راګرځولې خداى نکړه لويه پېښه به سوې واى.

هيلې وويل: ددې هيڅ غلطي نه ده کاکا زه کله کله د شپې په خوب کي ولاړيږم همدا مريضې د ډيره وخت لرم.

قلندر خان مخ ځني واړوئ څـه يي ونـه ويل بيا هيلې ورتـه وويل: کاکا تاسو خفه سولاست؟

قلندر خان تر څو شيبو وروسته وويل: لورې ستا د ساتنې مسؤليت پر ما د خپل لور او کورنۍ د غړو هم زيات دى خداى نکړه که په تا څه وسي نو زمونږ کندهاريانو نوم به بد سـي چي کندهاريان د ميلمنو په ساتنه کي کمزوري دي خلک به ډير بد راباندي ووايي.

هيلې وويل: يا کاکا الله دي داسي نکوي ستاسو په ميلمستيا کي د هيڅ شي کمى نسته.

قلندر خان وروسـته تر دې د کلاء دروازه قلفول تر څو هيله بيا د خوبه ولاړه نسې تر قلف وروسـته به قلندر خان هم په ژور خوب بيده کيدئ يوه ورځ هيلې عايشې ته وويل: عايشې زه تا د يو رازه خبروم خو قسم وکړه چي بل څوک به نه خبروې.

عايشې ور سره قسم وکړ بيا هيلې وويل: دا څو ورځې کيږي چي هلته پر شمشير غره يو څوک ناست وي او شپېلۍ ږغوي په هغه ورځ چي زه وتلې وم زه د خوبه نه وم په هوښ کي وم ما غوښتل د هغه شپېلۍ ږغونکي شپون سره ووينم.

عايشه حيرانه سول بيا يي وويل: سبحان الله ته څومره ليونۍ يي داسي خطرناک کار څوک کوي؟

هیلې وویل: هیڅ خطرناکه نه دی ما غوښتل د هغه نفر څخه معلومات راټول کړم ځکه زه د شمشیر غار د معلوماتو راټولولو لپاره راغلې یم.

عایشې وویل: ټول کلی پاته سو ته په نیمه شپه د هغه نابلده او نا اشنا کس لیدو ته تلې د کلیوالو ولي معلومات نه غواړې؟

هیلې وویل: هغه نفر د نورو څخه جلا دی ځکه کلیوال د نورو د خولو او اوازو څخه خبر دي شاید هغه نفر ډیر معلومات ولرې ځکه کلیوال حقیقت ته د ورځې ګوري خو هغه نفر د شپې ورته ګوري د شپې حقیقت باید وڅیړل سې چې رښتیا څه دي.

عایشې وویل: نو دا هر څه ته ماته ولي وایې؟

هیلې وویل: ته خو خبره یې چې کاکا د کلاء دروازه د شپې قلفوي او زه غواړم هغه نفر ته ځان ورسوم او معلومات ځني واخلم کاکا ته که ووایم هغه به راباندي غوسه سي او اجازه به هم رانکړي زه غواړم چې ته د کاکا څخه د کلاء کیلۍ راواخلې.

عایشې وویل: ته پوهیږې چې دا ته څه وایې که راخبر سي نو بیا دي مي خدای ساتنه کوي زه هیڅکله داسي نکوم.

هیلې وویل: هیله کوم عایشې خور زما لپاره دا کار وکړه.

عایشې وویل: هیلې ستا لپاره یې کوم خو زه د خسر جانه سخته بیریږم که هغه خبر سي نو سخته به شرمینده سم.

هیلې وویل: نه خبریږي صرف نیم نیم ساعت ځم د اذان تر مخه راځم.

عایشې وویل: دومره ناوخته د کوره وتل ښه نه وي هیلې خور خدای نکړه هغه نفر خطرناک نه وي زیان به یې در رسولی وي.

هیلې وویل: د عبدالله ورور کور ور نږدې دی که څه خطر وو هغه ته نارې ور وهم زه خو فکر کوم شاید د هغه دوست وي.

عایشـــې وویل: ســـمده درته را اخلم یې خو پر خپل وعده ودرېږه د اذان تر مخه بیا راځه.

هیلې وعده ور ســره وکړه کله چې ماښــام ســو عایشــې د قلندر خان ښځه کیلۍ پټې کړې او هیلې ته یې راوړې کله چې د شپېلۍ ږغ سو نو هیله ولاړه ســـوه تر کلکین یې دباندې وکتل ګورې هغه شـــپېلۍ ږغونکی ناست دی شپېلۍ ږغوي هیلې ژر ژر ځان سره تیار کړ بیا پټه د کلاء څخه ووتل او د غره پر طرف ور روانه ســـول کله چې تر څه تګ وروسته غره ته ورسیدل بیا د شمشیر غار ته نږدې پر لویه ډبره ناســـت د هغه نفر خواته ور روانه ســـول د هغه نفر په شــاوخوا کې پســونه ګرځیدل خو کله چې هیله ور ورســیدل نو ټولو پســو خوراک پریښــوئ هیلې ته یې کتل د هغه نفر هیلې ته شــا وه هیله چې کله ور ورسیدل نو هغه ته یې سلام ووایه، هغه د سلام په اوریدو شپېلۍ ږغول ودرول بیا یې د هیلې خواته مخ واړوئ د هغې په لیدو د ځایه ولاړ سو په موسکا یې وویل: وعلیکم السلام.

کله چې هیلې هغه ولیدئ حیرانه ســول ځکه هغه یو شــل کلن ځوان وو او دې فکر کړئ وو چې دا به پوخ عمره سړی وي هیلې وویل: د څو ورځو راهیســې ستا دا شــپېلۍ اورم چې ږغوې یې چې رښــتیا سې دا څو ورځې کیږي چې ستا پر دې شپېلۍ د خوبه راکښینم.

هغه نفر وویل: ښه ډیر وبخښه زه نه پوهیدم چې زما شپېلۍ به تاسو ته هلته در رسیږي او تاسو به د خوبه په راکښینی.

هیلې وویل: نه کومه خبره نه ده.

بیا هیلې وویل: زما نوم هیله ده د خاریج څخه راغلې یم غواړم پر دې شمشیر غار معلومات ولیکم ځکه پوهنتون کي يي پایلیک پر راکړیدئ.

هغه نفر وویل: خبر یم.

هیلې وویل: څه؟

هغه نفر په وارخطایی وویل: مطلب مي د دا کلي خلکو سره ویل چي داسي انجلۍ راغلې ده غواړې پر دې شمشیر غار لیکنه وکړې.

هیلې وویل: هو همداسې ده او تاسو به هم په دې برخه کي کمک را سره کوئ.

هغه نفر وویل: سمده ولي نه.

هیلې په موسکا وویل: تاسو یو څه وارخطا راته معلومیږی.

هغه نفر هم موسکی سو بیا يي وویل: وارخطاء به څنګه نسم ځکه ټول خلک د شپې دلته نه راځي بیریږي خو ته راغلې نو وارخطا خو باید سم چي داسي نه پیریٰ يي.

هیله موسکۍ سوه بیا يي وویل: هو همداسي يي وګنه چي پیریٰ یم خو ته بیغمه اوسه په تا کار نلرم.

هغه نفر هم موسکی سو بیا يي وویل: څه مننه چي په ما کار نلرې.

هیلې وویل: ستا نوم څه دی او ولي دومره ناوخته د شپې راوځئ بیریږئ نه؟

هغه نفر وویل: زما نوم عثیم دی د ورځې لمر توند سي د پسونو ګرځول پکښي سخت وي نو ځکه يي د شپې په اخیره کي راباسم.

عثیم چي کله د پسو خبره وکړه نو بیا يي خپلو پسو ته پام سو چي هغو هیلې ته حیران حیران کتل خو چي کله عثیم هغو ته وکتل او

تندی يي ورته ګونجې کړ نو ټولو بيا په خپل خوراک پيل وکړ او د هيلې څخه يي خپل نظر واړوئ، بيا هيلې وويل: ماشاءالله ښايسته نوم دی نو عثيم صاحبه ماته به معلومات راکړې او ته پوهيږې دا کيلې ويني دا مي را غلا کړيده او دلته راغلي يم اوس که ته معلومات رانکړې نو دا هر څه به بې فايدې سي.

عثيم موسکی سو بيا يي وويل: سمده زه همکارې در سره کوم.

وروسته هيلې د عثيم څخه خدای په امانی واخيستی او ولاړه کلاء ته پټه ننوتل دروازه يي کلف کړل بيا يي کيلی د قلندر خان سرته وزړولې او دا خپل اطاق ته ولاړه، کله چي اطاق ته ولاړه نو عايشه هم ويښه سوې وه ددې په ليدو ډيره خوشحاله سول چي پر وخت راغله بيا يي ورته وويل: څنګه سو د هغه نفر سره دي وليدل؟

هيلې وويل: هو ومي ليدل او وعده يي هم وکړه چي معلومات به راکوي.

عايشې وويل: کيلی دي څه کړه؟

هيلې وويل: د کاکا سرته مي پر هغه لرګي وزړول.

عايشې وويل: ډير ښه.

بيا عايشې وويل: د سهار وخت داخل دی ته دې لمونځ وکه بيا بيده سه بدخابه به يي.

هيلې وويل: سمده.

وروسته تر لمانځه هيله بيده سوه او تر يونيم ساعت وروسته بيرته د لمر د تيزو وړانګو په سبب راکښينستل او د اطاق څخه دباندي ووتل کله چي د اطاق څخه ووتل نو د قلندر خان زوی او ميرمني يي خبرې سره کولې چي ميرمني يي وويل: يا يا ما به نن بيايي بازار ته که نه زه خبرې نه در سره کوم.

خاوند يي وويل: خو بابا مو نه پرېږدي زه څه وکم؟

ميرمني يي وويل: چي هر څه وي خو ما به نن بيايي بازار ته.

خاوند يي وويل: افففف خدايه څه وکم؟

بيا يي وويل: سـمده ته هم راځه زه يوازي نسـم ورته ويلای ته مخ داسي ونيسه لکه مريضه چي يي زه به ورته ووايم چي ډاکټر ته يي بيايم.

ميرمني يي وويل: سمده خو داسي نه ماته خندا راسي.

هيله د دوی دوو په خبرو ډېره خنديدل

خاوند يي وويل: کـه داســـي دې وکړه هم بـه يي وهلی يم او هم به اجازه رانکړې.

ميرمني يي وويل: سمده نه خاندم.

بيـا دواړه قلنـدر خـان تـه ورغلـل زوی يي وويـل: بـابـا بلقيس دا څو ورځې کيږي سـخته مريضـه ده که ستا اجازه وي زه به يي ډاکټر ته بوځم.

قلندر خان بلقيس ته وکتل بيا يي زوی ته وويل: نو تا مخکي ولـي نه ويل؟

زوی يي وويل: هغه بابا ما زړه نسوای کولای چي تاته ووايم.

قلندر خان هغو ته تر څو شيبو کتلو وروسته وويل: سمده ورسئ.

هغوی ډير خوشحاله سول بيا قلندر خان ورته وويل: پيسې در سره سته که يي درکم؟

زوی يي وويل: يا راسره سته بابا.

قلندر خان جیب ته لاس کړ څو پیسې یې را وکښې ور یې کړې ورته ویویل: ها دا هم واخله شاید ورته ضرورت دي سي.

هغوی چي پیسي واخیستې نو د تیاري نیولو لپاره بیا ولاړل خپل اطاق ته د هغو تر تلو وروسته فوراً هیله د قلندر خان خواته ورغلل قلندر خان د زوی او مېرور د تګ وروسته هغو ته په لیدو وخندل هیله هم موسکۍ سوه بیا یې وویل: کاکا جانه ولي مو وخندل؟

قلندر خان وویل: مور او پلار که هر څومره ناپوه یي خو د اولاد په هر حرکت پوهیږي ما بـه هم چي کله ځوان وم پلار ته بهانې کولي چي کله مي میرمن بازار ته د سودا او یا تفریح لپاره بیول نن یې دا دی زما زوی ماته کوي دی فکر کوي چي پلار مي نه پوهیږي.

هیلې تر موسکا وروسته وویل: کاکا تاسو هغوی ولي مجبوره کوئ چي درواغ درته ووایي ولي ښځو باندي دومره بندیزونه لګوئ ایا ښځه انسانه نه ده؟ که څنګه؟ ولي هغه د نارینه پڅیر په پښتنې ټولنه کي آزاده نسې ګرځیدلای؟

قلندر خان تر ساه اخیستو وروسته وویل: لورې! د لندن ملیکه څه نومیږي زما څخه یې نوم هیر دی؟

هیلې وویل: ملېکه الېزابیته نومیږي.

قلندر خان وویل: آیا هغه کله یوازي او آزاده دباندي راوتلې ده؟ یا د نورو ریس جمهورانو یا باچاهانو لونې او میرمني دباندي یوازې راوتلي دي بیله ساتونکو؟

هیلې وویل: نه کاکا.

قلندر خان وویل: ولي هغه آزادې او یوازي نه راوځي؟

هیلې وویل: ځکه چي هغه په ټولنه کي یو خاص شخصیتونه دي د هغو مقام تر عامو خلکو لوړ دی چي هغوی ته څوک تاوان ور ونه رسوي نو ځکه ساتونکي ور سره وي.

قلندر خان وویل: موږ هر یوه پښتانه ته لونې،خویندې، میرمنې همداسي حیثیت لري لکه یو ملېکه او شهزادګۍ نو ځکه د ساتونکو پځیر د هغو ساتنه کوو موږ پښتانه یو متل هم لرو چي مال تر سر قربان او سر تر ناموس موږ ته تر خپل سر هم د خپلي لور، خور او میرمني عزت ارزښت لري دا چي خلک تبلیغات راپسي کوي چي پښتانه د ښځو قدر نلري هغوی اصل کي دا غواړي چي زموږ ښځې دي هم داسي بې ارزښته سي لکه دوی چي خپلي ښځې بې ارزښته کړېدي امریکا او نورو خاریجې هیوادو کي آزادي ورکول سوېده خو ته به تر ما ښه خبره یي چي هلته هره ورځ پر څومره زیاتو انجونو زور زیاتۍ کیږي څومره بده رویه ور سره کیږي آیا دا د ښځو حقوق دي؟

بیا قلندر خان وویل: دوی وای مسلمانان په خاصه توګه پښتانه ښځو ته د کار کولو اجازه نه ورکوي دا د ښځو سره ظلم دی آیا دا ظلم دی چي موږ مسلمانان او پښتانه نارینه پر ځان یخ، ګرمي، غم، درد، ستونزې مشکلات تیروو کار کوو پیسي ګټو دوی ته ډوډۍ او د ژوند اسانتیاوي برابروو آیا دا ظلم دی چي موږ یي پر دوی کوو؟ که یي د ځان سره یخ،لمر، غم، ستونزو او مشکلاتو او سختو کارو ته د دوی پځیر د ځان سره ودروو بیا خو نو دا د ښځو حق سو دوی مهربانه دي چي دا حق یي ورکړیدی خو موږ چي هوسا، آرامي د هره درده او ستونزې لیري مو پر کور کښینولي دي هره غوښتنه مو ور پوره کړیده ظالمان بلل کیږو.

د قلندر خان تر خبرو وروســـته هيلې وويل: رښـــتيا هم کاکا ډېرې ښــايســته او د قناعت وړ خبرې مو وکړې همداســـي ده موږ د ليري ځايه فيصله کول چي کندهاريان يا پښتانه داسي دي و هاسي دي خو زموږ تصور او حقيقت ډير فرق سره لري.

هيله تر څه خبرو وروسته د قلندر خان ميرمني ته ورغله چي پر بام يي خوارږه ولني پاکول د قلندر خان ميرمني هيلې ته وويل: څنګه دی لوري يو څه سات دی تير دی دلته خدای نکړه دېغت ونکړې؟

هيلې وويل: يا خاله ډير سات مي تير دی.

د قلندر خان ميرمني وويل: څنګه سو لورې هغه خط دي وليکی؟

هيلې وويل: کوم خط خاله؟

د قلندر خان ميرمني وويل: ولي هغه تا چي ويل زه پسي راغلې يم.

هيلې وويل: ښه ښه هغه ښيي بس په اخته يم وبه يي ليکم هغه شپانه به معلومات راکړې؟

هيلې ددې خبرې په اوريدو ټکان وخوړی چي دا خبره مي څنګه تر خوله ووتل.

د قلندر خان ميرمني په حيرانتيا وويل: کوم شپانه؟

هيلې فکر وکړ بيا يي وويل: هغه کله چي غرمه زه د کليوالو ســـره ليدو ته ولاړه ســـم هلته پر هغه غره باندي يو هلک دی پســـونه ور سره يي هغه ويل زه معلومات درکوم.

د قلندر خاني ميرمني د غره خواته وکتل بيا يي د غره خواته اشــاره ورته وکړه ويويل: دا غر يادوې؟

هيلې وويل: هو.

د قلندر خان میرمني وویل: هلته خو ما تر اوســـه کوم شــپانه نه دی لیدلی او نه هم کوم شــپانه هلته ځي ځکه وچ غر دی واښــه نســته ورباندي.

هیله حیرانه ســول چي دا څه وایي خو وروســته یي فکر وکړ چي عثیم خو د ســهار مخکي هلته پسونه پیایي او دوی په دي وخت کي بیده وي نو ځکه یي نه ویني.

کله چي شپه نیمایي ته ورسیدل او ټول په خواړه خوب بیده سول نو هیلې و عایشې ته وویل: هله عایشې ورسه نو کیلې راوړه.

عایشـــې د قلندر خان د ســـر څخه هغه کیلې راوړل او هیلې ته یي ورکړه بیا یي ورتـه د ژر راتګ وویل هیلې هم وعده وکړه چي ژر به راځي. هیلې دروازه خلاصــه کړل او د غره پر طرف ولاړه کله چي غره ته ورسیدل نو عثیم ورته په انتظار ناست وو تر سـلام او روغبړ وروسته عثیم وویل: اماده یي د معلومات لپاره؟

هیلې وویل: هو.

عثیم وویل: درځه دننه ورځو.

هیلې په حیرانتیا وویل: دننه؟

عثیم وویل: هو درځه چي زه در سره یم د مړه ماره مه بیریږه.

هیله موسکی سوه بیا یي وویل: د مړه ماره نو څوک بیریږي؟

عثیم په موســـکا وویل: دا زموږ کندهاریانو یو ټوکه ده چي د متل پځیر یي استعمالوو.

هیلې وویل: تاسو کندهاریان خو هم.

بیا دواړه د شمشیر غار پر طرف روان سول پر لاري عثیم وویل: هیلې کله چي ته د هوایي میدان څخه تر عینو میني پوري بیا د عینو

ميني ښځه تر دې ځایه پوري او دلته په خپو ورځو اوسیدو کي آیا تا د یو چا ســـره بې ادبي زیات معاف یو هلک ولیدی یا دي یو ځوک پر بچه بازۍ ولیدی؟

هیلې وویل: یا ولې؟

عثیم د هیلې خواته مخ واړوی بیا یي په زهیره وویل: نو بیا تا ولي موږ کندهاریانو ته د بچه بازه نوم استعمال کړ؟

هیله حیرانه ســول چي په دي عثیم څنګه خبر ســو چي دې او مور کندهاریان په بچه بازه یاد کړې وه بیا یي وویل: ته څنګه خبر سوې په دي؟

عثیم هم حیران ســو خو بیا یي وویل: تا نه یادوم البته دا ځني خلک موږ کندهاریان د بچه بازه په نوم یادوي ته پوهیږې هیلې ته دلته نه یي زیږیـدلې اول چي دلتــه رالې لهجــه دي یو ډول وه خو تر څو ورځو اوسیدو وروسته دي لهجه زموږ کندهاریانو پڅیر سول تا چي یو نابلده ځوک ویني هغه به حتمي وایي چي ته همدلته زیږیدلې یي کندهارۍ یي ولي چي ســتا لهجه کندهارۍ ده کندهار ته هم داســـي مهاجر راغلي دي چي زیږیدلې به بل ځای یي خو اوســـیږي به په کندهار کي یا بـه د بل ځای یي کندهارۍ لهجه به یي زده کړې وي هغوی چي اوس هره بده پیښــه کړي نوم د کندهار پري بد ســو ځکه لهجه یي کندهارۍ ده بل دا چي ښه او بد هر ځای سته زه دا نه وایم چي ټول کندهاریان نو ملایکې دي یا ټول بد دي خو زموږ زړه درد وکړي چي کوم کار چي موږ کړی ندی او نوم مو هســـي بدنام دی هغه هم یوازي بد کس نه یادیږي بلکي ټول کندهار یادیږي.....

هیلې وویل: صـــحي دی بابا اول ما هم دا فکر کوی چي کندهاریان څومره وحشیان دي خو چي د نږدې مي ولیدل پوه سوم چي هغه هر څه صرف اوازې وې چي د کندهاریانو په هکله ویل کیدلې.

عثیم وویل: خیر پریږده یي راځه دننه زه به یواري په دا لرګي اور بل کړم تر څو رڼا جوړه سي.

عثیم په لرګي اور بل کړ بیا دواړه دننه شمشیر غار ته ورغله عثیم د شـــمشـــیر غار دننـه به اور یوې خوا و بلي خواته کوی او هغه ځایونـه بـه یي هیلې تـه تشـــریح کول عثیم و هیلې ته ډیر معلومات ورکړل نور هم مختـه تلۍ خو هیلې وویـل: د نن لپـاره همدومره بس دی ځکه ســهار کیدو ته لږ وخت پاته دی هلته به عایشــه خور راته منتظره وي کاکا هم نن سبا وختي راکښیني.

عثیم وویل: سمده چي ستا خوښه یي درځه ته تر مخه سه داسي نه پیرۍ دي راڅخه یوسي.

هیلې په موســـکا وویل: زه د پیري څخه نه بیریږم هغه هغه څوک بیریږي چي په کوچنیوالي یي انا د پیریانو کیسې ورته کړي وي.

عثیم لاندي کښـته سـو بیا یي هیلې ته لاس ونیوی بیا یي وویل: زما لاس ونیسه داسي نه وغورځیږې.

هیلې خپل لاس د عثیم پـه لاس کي ورکړ کله چي عثیم د هیلې لاس لمس کړ نو د سـکون او آرام احسـاس یي وکړ بیا عثیم نرمه موسـکا وکړه تر راکښـــته کیدو وروســـته یي هیلې ته وویل: درځه زه به تر دروازې در سره ولاړ سم.

هیلې وویل: یا داسي نه یو څوک دي ووینې بیا به غلط فکر وکړې.

عثیم وویل: سمده نو ښه ورځ درته غواړم الله دي مل سه.

هیلـه پـه ځغاســـتـه کلا تـه راغلـه دروازه یي قلف کړل خو کیلې یي هیره ســـوه چي د قلفه یي وکاږي کلـه چي خپل اطـاق ته ولاړه نو عایشې ورتـه وویل: دروازه دي قلف کړه؟

هیلې وویل: هو.

عايشې وويل: نو کيلې دې څه کړه؟

هيلې وويل: اف زما خدايه کيلې خو مې قلف کې هيره سوه.

عايشه ډيره وارخطا سوه بيا يې وويل: دا تا څه وکړه د بابا د راکښينستو وخت هم دی اوس به څه کوو؟

هيلې وويل: ته وده زه کاکا ته وګورم چې راکښينستلی دی که نه.

هيلې چې کله وکتل نو قلندر خان بيده وو ژر يې عايشې ته وويل: عايشې کاکا بيده دی ته ورسه کيلې د دروازې څخه وېسه د کاکا سر ته.

عايشه ورغله تر څو د قلف څخه کيلې راوړي خو کله چې د قلندر خان خواته نږدې سوه نو هغه د خوبه راکښينستی سترګې يې پر عايشې ولګيدلې ورته ويويل: څه کوې دلته؟

عايشې په بنده بنده لهجه وويل: اغغغه بابا ما ويل اودس او لمونځ به وکړم.

قلندر خان وويل: دومره وختي؟ ورسه بيده سه اوس وختي دی چې مورږ د لمانځه څخه راغلو وبه يې کړې.

عايشې وويل: سمده بابا.

کله چې عايشه روانيدل نو د قلندر خان سرته يې د کيلۍ ځای ته وکتل چې په همدې دمه پر ميخ وځړيدل د عايشې سترګې د حيرانتيا څخه راوختلې بدن يې په ريږديدو سو، قلندر خان د عايشې په ليدو خپل سر ته وکتل بيا يې عايشې ته وويل: څه شي ته ګورې؟

عايشې بيا په بنده لهجه وويل: هيييخ نه بابا زه به بيده سم.

قلندر خان وويل: ورسه لورې!

عایشه په ریږدیدلي بدن دننه ولاړه قلندر خان د ځان سره وویل: لکه چي د خوبه وه لیونۍ.

کله چي عایشــه دننه ولاړه نو هیلې ورځخه په تلوار پوښــتنه وکړل: کېلۍ دې د بابا سر ته وځړول؟

عایشه چي حیرانه او په فکرو کي غرقه وه وویل: هو ومي ځړول.

هیلې په موسکا وویل: ډیر ښه شکر خدایه.

بیا هیلې وویل: ښه نو عایشې زه به بیده سم.

عایشه چي لا هم په فکر کي وه وویل: سمده بیده سه.

هیلې او عثیم بـه هره ورځ ســـره لیدل عثیم بـه هیلې تـه معلومـات ورکول د عثیم او هیلې تر منځ ملګرتیا ډیره ټینګه سـوې وه عایشــې بـه هم هره ورځ چي کلـه هیلې تـه کیلي راوړل نو پـه خپګـان بـه یي هیلې تـه پلاس کي ورکړه یوه ورځ کلـه چي هیلـه د عثیم لیـدو تـه ورغله نو ګوري چي د عثیم پر ځای هیڅوک نســته هیلې فکر وکړ چي شــــاید عثیم ور ســـره ټوکې کوي ځان یي پټ کړیدی نو ځکه شــاوخوا وریپســي ګرځیدل او د عثیم عثیم نارې به یي ور وهلې خو تـاریکـه زیـاتـه وه څوک معلومیدل هم نـه او د عثیم درک هم نـه وه هیله د شـمشـیر غار خواته ورغله خو هلته هم څوک نه وه وروسـته یي فکر وکړ چي شـاید عثیم ته کار ور پیدا سـوی وي یو ځای ته به تللی وي نو ځکه بیرته کور ته د تلو په نیت روانه سول خو چي مخ یي د کور طرف ته واړوی نو بدن یي په ریږدیدو سـو لاسـونو او پښـو یي حرکت پریښـوی ځکه یو نا اشـنا او عجیب خلک یي ولیدل چي دې ته ګوري.

عثیم په سـتړیا او سـاه اخیسـتلو خپل ځای ته ځان را ورسـوی او د هیلې د راتلو په انتظار سو خو تر څو شپبو وروسته یي په تعجب د

شـمشـیر غار خواته وکتل وېلیدل چي هیله را روانه ده عثیم د هغې په لیدو ولاړ ســو او موســکی ســو خو کله چي هیله عثیم ته نږدي سول نو عثیم ته هیله څه بل ډول معلومه سوه عثیم ورنږدي سو بیا یي وویل: هیلې ته ښه یي؟

هیلې په کراره وویل: هوووو.

په دي ســره د هیلې ســترګې پټې ســوې لاندي لویدل چي عثیم ژر ونیول او نارې یي کړې: هیلې! هیلې.!

خو هیلې ږغ نکوی عثیم یي مخ سره وښوروی خو هیله په حال کي نه وه بیا عثیم ناره کړه: مازره، کمطمه، قسوره، طیکله؟

تر څو شېبو وروسته څلور ځوانان راغلل ویویل: ها وروره.

عثیم په درد وویل: د بې عقل زامنو ما تاســو ته نه وه ویلي چي تر څو زه راځم پر هیلې پام کوی؟

هغو څلورو ځوانانو کي یوه وویل: وبخښه وروره مشر خان غوښتې وو موږ هلته اخته سوو چي دا راغلې وه.

عثیم وویل: دا کوم د احمق زامن وه چي زما د منعي ســـربیره هم ددې مخته راغلې وه.

یوه وویل: هغه وروره د مشـــر خان میلمانه وه هغوی په دې نه وه خبر.

عثیم وویل: بې عقلانو د هغو سره دا یو کار مي در سپارلی وو هغه مو هم سم ونکړ.

هغو څلورو ځوانانو وویل: وبخښــه وروره په دې څه نه دي ســوي صرف د بیرې بې هوښه سوېده.

عثیم وویل: دا که یي زړه دریدلی وای نو بیا؟

هغو څه نه وویل چپه خوله سـول او سـرونه یي لاندې وځړول بیا عثیم هیلـه پـه غیږ کي پورتـه کړل د قلندر خان د کور پر طرف یي روانه کړل کله چي عثیم هیله د کور پر طرف روانه کړې وه نو پر لارې یي د هیلې مخ ته وکتل تر سترګو یي اوښـکي راغلې پر ټوله لار یي ژړل. کله چي کور تـه ورسـیدی نو د هیلې اطـاق تـه یي وخیژول کله چي اطاق ته دننه سول نو عایشه چي هیلې ته په انتظار وه کله چي یي دروازه خلاصـه ولیدل نو بدن یي په ریږدیدو سو او په وارخطایی ولاړه سـوه د اطاق پای ته ولاړه بدن یي په ریږدیدو سـو عثیم چي هغه وارخطا ولیدل نو وېویل: مه بیریږه خور زه تاته تاوان نه در رسوم.

عثیم هیله پر کټ پریستل عایشـه چي لا هم د اطاق پای ته ولاړه وه هیلې ته یي په بیره وکتل عثیم وویل: دا ښه ده صرف بېریدلې ده.

بیا عثیم وویل: یو خبره واوره هغه دا چي څه چي تا ولیدل باید هیله او نوره کورنۍ در ښخه خبره نسـي که نه بیا به دي خیر نه وي زه نه غواړم دا زما ښخه څوک جلا کړې.

وروسته د اطاق کلکین خلاص سو نرم باد جاري سو. کله چي لمر راوختی نو د هیلې د اطـاق کلکین تـه نږدې درختې تـه یو چوغکـه راغله د هیلې د اطاق خواته خو د کښـینسـتو سـره سـم د لاندي خوا ښخه کوچنیانو په ډبره وویشـتل ډبره د چوغکې پر وزر ولګیدل په دي سره هغه په هوا سول خو تر څو شیبو وروسته بیا په داسي حال کي راغله چي تر وزر یي وینې بهېدلې تر څو شـېبو وروسـته چي کله هیله راکښـېنسـتل نو هغه چوغکه د کوچنیانو په لیدو والوتل. عایشـه لا هم پر خپل ځای بي حواسـه ولاړه وه چي تر څو شـېبو وروسـته هیلې سـترګي خلاصـې کړې او راکښـینسـتل کله چي یي

عایشــه وارخطا ولیدل نو ویویل: څه پیښــه ده ولي داســي وارخطا ولاړه یي؟

عایشې تر څو شېبو وروسته وویل: هیییڅ نه بس همداسي.

هیلې وویل: ښه ښه پوه سوم ما بد خوب ولیدی لکه چي په خوب کي مي لوی لوی چیغې وهلي دي چي ته دومره بېریدلې یي وبخښه نو.

عایشه څه سمه سول بیا یي وویل: یا کومه خبره نه ده.

هیلې وویـل: ډیر بـد خوب مي لیـدی خوب مي لیـدی چي زه د عثیم لیدو ته ورغلم خو هغه هلته نه وو بیا چي کله زه د شــمشــیر غار خواتـه ورغلم نو هلتـه مي ډیر یو عجب خلک ولیدل غټ غټ مخان یي وه لوی لوی پښې یي وې او پښې یي شا طرف ته اوښتې وې ما چي هغه ولیدل نو سخته وبیریدم ټول حواس مي د لاسه ورکړل خو په یو رکم مي ځان تر عثیمه ورسوی.

عایشې وویل: دا عثیم څوک دی؟

هیلې وویل: دا هم هغه هلک دی هغه ماته چي د شمشیر غار په اړه معلومات راکوي هغه ډیر ښه هلک دی عایشې.

عایشـــې نور څه نه وویل هیلې چي کله دباندي وکتل نو وېلیدل چي لمر راختلی دی بیـا یي وویـل: اوه زمـا خـدایـه دا څومره نـاوختـه دی عثیم ته هم نه ورغلم هغه به څومره ماته انتظار وو.

کله چي شـپه راغله او نیمایي ته ورسیدل نو هیلې بیا د عثیم سـره د لیدو امادګې ونیول عایشې هغې ته کیلۍ ورکړه هیله دباندي ووتل او د عثیم پر طرف روانه سول عایشې هغه د کلکین څخه څارل.

هیله چي کله د شمشیر غار غره ته ورسیدل د عثیم د کښینستو ځای ته ورغله او کله چي یي هغه ولیدی نو ســـلام یي ورتـه ووایه عثیم مخ اړولی وو په فکرو کي وو خو کله چي هیلې ورتـه ســلام ووایه

نو هغه اول خپل سترګې د اوښکو پاکې کړې بیا یې وعلیکم السلام ورته ووایه بیا یې وویل: ته راغلې؟

هیلې وویل: هو وبخښــــه تیره ورځ بیده ســـوې وم نه راغلم ته به انتظار وې؟

عایشې هیله د کلکین څخه لیدل چې خبرې کوي خو هلته هیڅوک نه معلومیدل بیا پر کټ باندي پریشـــانه کښـــینستـــل نه پوهیدل چې څه وکړي په فکرو کې ســـوه. عثیم خوشـــحاله ســـو چې هیله د تیري ورځې په پیښه نه ده خبره بیا یې وویل: نه هیڅ خبره نه ده زه هم یو څو شېبې انتظار وم بیا ولاړم.

د هیلې د عثیم لاسته پام سو چې یو برخه یې توره سوې وه بیا یې په حیرانتیا وویل: دا په لاس دي څه سویدي؟

عثیم وویل: دا ستا د قلندر خان کاکا لمسیان ډیر شوخان دي ډبرې یې ســره غورځولې هغه یې زه وویشـــتم خو ته فکر مکوه زیات نه دی زخمي.

هیلې په ګونجي تندي نیولو ورته وویل: ولي هغه ډبره د موم څخه جوړه وه چې نـــه یې یې زخمي کړی زه ځم کور تـــه ملهم درتـــه راوړم.

عثیم وویل: یا یا تکلیف مکوه.

هیلې وویل: یا ته صبر زه یې راوړم.

کله چې هیله روانیدل نو عثیم تر لاس ونیول ورته ویویل: زه ســـم یم.

د عثیم تر سترګو اوښکې راغلې په ژړا یې وویل: بیا یې سبا راوړه اوس مه راځخه ځه.

هیله حیرانه سول بیا یي په حیرانتیا وویل: عثیمه ته ښه یي څه خبره ده؟

عثیم اوښـــــکې پـاکي کړې دا چي هیلـه پـه ځـان پوه نکړي چي دی ورباندي مین دی نو ځکه یي وویل: نن مي مور ویادیدل.

هیلې وویل: هغه چیري ده؟

عثیم وویل: وفات سویده.

هیلې وویل: اف خدایه الله دي یي وبخښي.

بیا هیلي وویل: لیونیه نو ژاړې ولي خو دعاوي ورته کوه هغه سـتا په ژړا ډیره درباندي زهیریږي هغه به په قبر کي ډیره نا ارامه یي.

بیا تر څو شـېبو وروسـته هیلې وویل: بس یي کړه نو کوچنی خو نه یي چي ژاړې.

بیا یي خپل پوړنۍ واخیسـتی او د عثیم اوښـکې یي په ورپاکي کړې بیا یي وویل: څومره ښــــه هلک دی خو چي ژړلای یي نه مه ژاړه بره سباته چاکلیټ درته راوړمه پوپک درته راوړمه.

عثیم په دي سره موسکی سو بیا یي وویل: دا دی کندهارۍ لهجه دي هم زده کړه.

هیلې وویل: هو نو ډیر وخت مي کیږي چي راغلې یم او ســـتا لکه چي دا د بره لغات تـه فکر ســـو چي مـا وویل ځکـه کندهاریان خو خبرو کي بره یا باره ډیر وایي.

عثیم موسکی سو بیا یي وویل: نو تا یوازي دا باره زده کړه؟

هیلې وویل: هو نو دومره وخـت خو مي هم نـکیږي چي ټولـه لهجـه زده کړم.

د دوی په خبرو سـره وخت ناوخته سـو بیا هیلۍ وویل: عثیمه نن ناوخته سو بیا به سبا د معلوماتو په اړه وږغیږو.

عثیم وویل: صحي دی چي ستا خوښه یي او هو سباته زما پلار جان ستا لپاره میلمستیا جوړه کړیده بیا وختي راسه نو.

هیلۍ وویل: زما لپاره؟

عثیم وویل: هو ستا لپاره ولي ته نه راځې؟

هیلۍ وویل: یا درځم ولي نه درځم خو زما مطلب دا چي سـتا پلار جان زما په اړه څه خبر دی؟

عثیم وویل: ما ورته ویلي دي ستا په اړه چي داسي مسافره ده داسي دی و هاسـي دی هر څه مي ورته ویلي دي بیا مي پلار جان وویل چي دا خو زموږ ټولو میلمنـه ده نو قلنـدر خـان ولي کور کي بنـدي کړیده نو تیره ورځ یي راته وویل چي سباته هیله در سره راوله.

هیلۍ وویل: نو زه به څنګه درسـم ځکه ته خبر یي چي زه دلته پټه راځم او دومره وخت وي هم نه چي در سره ولاړه سم ستاسو کور به هم لري وي؟

عثیم وویل: یا نږدي دی همدلي شـاوخوا کي دی ته سـباته لږ وختي راسه ان شاءالله بیرته دي د تیر پخیر وخت ته را رسوم.

هیلۍ وویل: صحي دی سباته وختي راځم.

وروسـته هیلۍ د عثیم څخه خدای په اماني واخیسـتل او د کور پر طرف روانه سول کله چي د غره څخه راکښته سوه نو په دې وخت کي عبدالله چي د کور څخه دباندي راوتلی وو غوښتل یي چي چای جواب وکړي چي یو دم یي سـترګي پر هیلۍ ولګیدې چي د غره څخه راکښته سول. عبدالله سترګي پلاسو سره ومښلي چي شاید زه د خوبـه یم خو چي وېکتل نو هیلـه د قلنـدر خـان د کلاء پر طرف

روانـه وه عبـدالله يواري غره تـه وكتـل بيـا يي هيلي ته وكتل تر څو شـــېبو يي هيلې ته كتل چي بيا هيله په كراره كلاء ته ننوتل عبدالله ډير حيران سو چي هيلې په دا نيمه شپه په غره كي څه كول خو څه يي ونه ويل د سبا په انتظار سو چي سباته به يي سم معلومات وكړم.

كله چي تر خوب وروسته هيله راكښېنستل نو دباندي ووتل د قلندر خان د مړندو سـره په بانډار مصـروفه سـول چي د قلندر خان زوى محمود راغلى او هيلې تـه يي د لاس ســـاعت ونيوى ورتـه ويويل: هيلې خور دا ستا لپاره.

هيلې په موسكا وويل: په كومه خوشحالۍ كي؟

محمود وويـل: هغـه ورځ دې پيـاد ده چي مـا و تـاتـه وويـل چي بابا د كـار لپـاره پيســـې نـه راكوي چي تا راته وويل چي اول يو كار كي تجربه تر لاسه كړه....؟

هيلې وويل: هو پياد مي دي.

محمود وويل: زه په هغه ورځ ولاړم د موټرانو د مستري يو ملګري سره مي شاګردي شروع كړه چي په ډير لنډ وخت كي مي كار ځني زده كړ بيا مي يو بل ملګري راته وويل چي راســـه ګاراج كي كار راسـره وكړه اوس د هغه سـره كار كوم ۲۵۰۰۰ افغانۍ راكوي نن مي اول معاش واخيستۍ او تاته مي دا دى يو كوچنۍ او ناچيزه تحفه راوړل ځكه دا هر څه ستا د مشورې لكبله ما تر لاسه كړه.

هيلې د محمود څخه سـاعت واخيسـتى بيا يې ورته وويل: ډيره مننه خو دې ته اړتيا نه وه.

محمود وويل: يا هيلې خور ته خو زما د معاش نيمايي حق را ســره لرې خو مـا دا كوچنۍ تحفـه دركړل همدا پـه ډير څـه راڅخـه قبول كړه.

هیلې وویل: ولي نه ورورہ خو یو مشـــوره بله درکوم هغه دا چي د معاش پکار کي تـه پرمختـګ نســـې کولای د ژونـد پـه تیریـدو بـه خوشحاله یي چي تاته هره میاشت ژر معاش حواله سي خو که خپل شــخصـــي کار شــروع کړې هم به پرمختګ پکښــي وکړې هم به د ژوند په خوند پوه سې.

محمود وویل: خو خور زه به خپل شـــخصـــــي کار څنګه جوړ کړم ځکه زما ســره دومره پیســې هم نســته چي یو ګاراج او ســامان په رانیسم.

هیلې وویل: هر چا چي اول کار د ډیرې سرمایي په مصرف شروع کړی وي حتمي یي تـاوان کړیدی ځکـه دوی تـه یي د تـاوان او ګټې اړخونه نه معلومیږي د کار شــروع باید تل د کوچني ځایه څخه وي کرار کرار باید پرمختګ پکښي وسي.

محمود ویـل: خو هیلې خور چي د کوچني ځـایـه یي پیلوم نو تر ۲۰۰۰۰۰ افغانیو پوري مصــرف کیږي بابا ته چي ووایم وایي چي بیکاره ته شی نسې کولای لټ یي ... بس دا خبرې راته کوي.

هیلې ویـل: بـابـا تـه مـه وایـه زه مي پلار تـه وایم چي هغـه یي راواستوي بیا ځانته کار په جوړ کړه.

محمود وویل: هیلې خور دا څه وایي زه به ستا څخه هیڅکله پیسې وانخلم ته میلمنه یي زموږ او موږ د میلمنو څخه هیڅ نغواړو.

هیلې وویل: شــــابوش یو وار خور وایي بیا راته میلمنه وایي پردۍ کوې مي.

محمود موســکی ســو بیا یي وویل: میلمنه مي په دې درته وویل چي تا ویلي وه چي زه دلته د شــمشــیر غار په اړه د معلوماتو راټولولو لپاره راغلې یم یو څه وخت لپاره ته بیرته ځې ځکه مي میلمنه درته

وويل خور خو مي بايد تل راسره پاته سي ولاړه نسي خو ته زمونږ ښخه ځې.

هيلې په موسكا وويل: يا اوس خو دې نو پردۍ کړم.

محمود هم موســـکی ســـو بيا هيلې وويل: يا وروره زما پلار ډيرې پيسې لري دا ۲۰۰۰۰۰ د هغه په پيسو کي داسي دي لکه ۲ افغانۍ خو دلته ســتا ژوند په جوړيدلای ســي بيا چي يي پيدا کړې بيابه يي بيرته راکوې همداسي يي نه در پريږدم.

هيله او محمود دواړه موسكي سوه بيا محمود وويل: صحي دی.

هيلې وويل: نن ماښــــام به زه بابا ته ووايم شـــايد په دا يو څو ورځو کي يي راواستوي بيابه بانک ته پسي ورسو.

محمود وويل: صحی دی هيلې خور مننه ژوندۍ اوسې.

کله چي ماښـام سو نو هيلې د عثيم د ليدو لپاره امادګۍ شروع کړې او د وخت داخليدو ســره ســم هيله د عثيم پر طرف ورغله کله چي هلته ورســـيدل نو عثيم ورته په بې صـــبرۍ انتظار وو تر روغبړ وروسته عثيم وويل: څو؟

هيلې وويل: هو.

عثيم وويل: خو زه يو شرط لرم هغه دا چي زه غواړم تا حيرانه کړم نو ځکه تر هغه ځايه ته بايد سترګې پټې کړې.

هيلې وويل: خو غوځاره به سم که مي سترګې پټې کړې.

عثيم وويل: نه غوځاريږې زه لار در ښيم.

هيلې وويل: صحي دی.

عثيم وويل: نو سترګې دي وتړم؟

کله چي د سټېج پر مخ د هیلۍ کیسه تر دې ځایه پورې راورسیدل نو بیا هیلۍ ګډونوالو ته وویل: په هغه ورځ زه نه پوهیدم چي عثیم ولي زما سترګې را پټوي هغه خو ماته ویلي وه چي ما حیرانوي نو ځکه سترګې راتړې خو حقیقت دا نه وه حقیقت دا وه چي په هغه ورځ عثیم زه بل ځای نه بلکي شمشیر غار ته بوتلم سترګې یي ځکه راتړلې وې چي زه ونه بیریږم خو که زه خبره سوې وای نو زړه به مي دریدلی وای نو ځکه عثیم داسي وکړه.....

تر څه تګ وروسته عثیم وویل: بس ودریږه راورسیدو.

کله چي عثیم د هیلۍ سترګې ور خلاصي کړې نو هیلۍ تر څو شېبو وروسته ولیدل چي ددې ومخته څو ښځې ولاړې دي په لاس کي یي د چاکلېټو ډک لوښـي نیولي دي هیله حیرانه سول خو عثیم ورته وویل: هیلۍ! زموږ کندهاریانو داسي رواج دی چي کله یو خاص څوک لکه نوې ناوې، نوی زوم یا هم چي د حج څخه څوک راغلي وي یا داسي نور زموږ کورو ته راځي نو ښځې یي پر سر باندي چاکلېټ اچوي چي دې ته دوی خونی وایي کندهاری لهجه کي ستا اجازه ده؟

هیله هغو ولاړو ښځو ته ورنږدې سوه د هري یوې سره تر روغبړ وروسته به هغو د هیلۍ پر سر چاکلېټ اچول او پر تندې به یي مچول(ښکُلول) د ښځو سره تر معرفت او مجلس وروسته هیلۍ عثیم ته وویل: ستا پلار چیري دی؟

عثیم وویل: بابا راځي د ملګرو سره یي مجلس درلودی ویل یي چي ژر درځم هیلۍ ته ووایه چي خفه کیږه مه.

هیلۍ شاوخوا کتل بیا یي وویل: عثیم! دا ستاسو څه نا اشنا ځای دی موږ ډیر لیري راغلې یو د کاکا د کلي څخه که لږ ځکه هلته نږدي

ما مخکي دومره زياتې رڼاګاني، څراغان او داسي بنګلې نه وې ليدلي؟

عثيم وويل: يا نږدې يو خو داسي خبره ده چي مخکي برقونه نه وه دا نن ستا د بخته برق راغلی دی او د کاکا د کلي څخه زموږ کلی ځکه نه معلوميږي چي مينځ کي مو غر دی.

عثيم د هيلې فکر ور واړوی بيا يي وويل: هغه دی بابا هم راغلی.

هيلې چي د هغه پر طرف وکتل ليري يي يو سړی وليدی چي د څو نورو کسانو سره را روان وو کله چي هيلې ته رانږدې سول د عثيم پلار خپل ملګرو ته وويل: تاسو دلي ودريږئ.

هغوی چي کله ودريدل د عثيم پلار په موسکا سره د هيلې خواته رانږدې سو او سلام يي ورته وواېه. هيلې هم په موسکا سلام ورته وواېه تر روغبړ وروسته د عثيم پلار وويل: عثيمه زويه ما نه وه درته ويلي که زه وځنډيدم خپل ډوډۍ مو وخوری هيله لور به وږې وي.

عثيم وويل: ما ورته وويل چي ډوډۍ به وخورو خو دې ويل چي بابا راسي يو ځای به يي وخورو.

د عثيم پلار وويل: نو درځئ.

تر ډوډۍ خوړلو او مجلس وروسته هيلې د عثيم د پلار څخه خدای په امانی واخيستې تر څه تګ وروسته هيله د هغه مخکينيو ښځو سره هم ودريدل د هغو څخه يي هم خدای په امانی اخيستی د عثيم پلار عثيم او هيلې ته کتل او ورته موسکی کيدی ملګري يي څنګته ودريدل ويويل: څه خبره ده؟

د عثيم پلار وويل: د ميرمني تر مرګ وروسته مي زوی هيڅکله دومره خوشحاله نه وو ليدلی لکه د کومه وخته چي ددې انجلۍ سره

يي ليدلي دي تل داســـي وو لکه د يو څـه پـه تمه چي وي ما به تل کوښـــښ کوی چي پيدا يي کړم خو ونه توانيدم اخير دا دی ده خپله خپله خوشحالي پيدا کړل.

ملګرو کي يي يوه وويل: خو ته فکر کوې چي د عثيم دا خوشـحالې به دايمي وي؟

د عثيم پلار وويل: خو زه همدا خبرې ته په تشـويش کي يم خو الله جل جلاله ته دعا کوم چي دوی هيڅکله سره جلا نکړې.

تر خدای په امانۍ وروســته هيله او عثيم دواړه روان ســول تر څه تګ وروسته ډيره سـخته تياره سـول هيلې عثيم ته په موسـکا وويل: عثيمه! زه لار نه وينم ما تر لاس ونيسه داسي نه سره ورک سو.

عثيم وويل: صحی دی.

بيـا عثيم او هيلـه تر څو شــپبو وروســـتـه خپل پخواني ځـای تـه راورسيدل شپه ناوخته وه سهار ته لږ وخت پاته وو هيلې غوښتل د عثيم څخه خدای په امانی واخلي چي په دي وخت کي د عثيم په نظر کي عبداللـه ورغلی چي دوی ته يي پټ پټ کتل. عبدالله وليدل چي هيله خبرې کوي خو څوک نه معلوميږي چي چاته يي کوي هغه پوه سـو چي هيله د شـمشـير غار د پيريانو په قبضــه کي ده نو ځکه يي غوښـــتل چي قلندر خان خبر کړې نو د هغـه د کلاء پر طرف ور روان ســـو عثيم هيلې تـه وويل: هيلې تـه دلته د يو درو دقيقو لپاره انتظار سه زه بيرته راځم ما يو څه هير کړيدي.

هيلې وويل: صحي دی خو ژر راځه.

عثيم وويل: سمه ده.

تر تګ وروسته څو شېبې تیرې سوې چي عثیم بیرته راغلی هیلې ته یي وویل: دا دی راغلم نو اوس ورسره داسي نه د سهار اذان شروع سي.

هیلې د عثیم څخه خدای په امانی واخیستی او د کلاء پر طرف روانه سول کله چي کلاء ته ورسیدل دروازه یي وټړل عایشې ته تر کیلۍ ورکولو وروسته بیده سول کله چي غرمه سول او د خوبه راکښېښستل نو تر مخ پریوللو وروسته دباندي ووتل قلندر خان او زامن یي ډیر پریشانه ناست وه کله چي هیله هغو ته نږدي ورغله نو د قلندر خان زوی وویل: جنازه یي پر څو بجې ده بابا؟

قلندر خان په غمګینه لهجه وویل: ماپښېن پر ۳ بجې ده.

هیلې وویل: څه خبره ده کاکا د چا جنازه ده؟

قلندر خان وویل: د عبدالله.

هیلې وویل: هغه کاکا چي زما لپاره یي چرګ را استولی وو؟

قلندر خان وویل: هو.

هیله ډیره پریشانه سول بیا یي وویل: اف خدایه دا څنګه هغه څنګه مړ سو کاکا؟

قلندر خان وویل: نه پوهیږم لورې ډیر په ظلم یي وژلی دی.

هیلې وویل: افففف خو د عبدالله کاکا د شکله داسي نه معلومیده چي چاته دي یي تکلیف رسولی وي یا دي د چا سره دوښمني ولري.

قلندر خان وویل: نه پوهیږم خو کلېوال وایي چي د شمشیر غار پیریانو وژلی دی ځکه هغه به سهار ډیر وختي دباندي راوتۍ مسجد ته به راتلۍ.

هیلۍ وویل: هر چا چي وژلی وي الله دي سزا ورکړي څومره نېک سړی وو.

قلندر خان وویل: رښتیا هم ډیر نېک سړی وو هر وخت به یي ستا پوښــتنه کول ما ته به یي ویل چي هیله لورکۍ دباندي باســه دېغت ونکړي خیال یي ساته داسي کوه و هاسي کوه.

هیلۍ وویل: الله دي یي وبخښي.

کله چي ماښـام سـو نو هیله عایشــې ته انتظار وه خو عایشـه خپل په اطاق کي د هیلۍ څخه پټه ســول هیله پریشــانه وه چي عایشـــه ولي اطاق ته نه ده ورغلې کیلۍ ته هم پریشـــانه وه چي څوک به یي ور وړې ټوله شپه عایشــې ته په انتظار سوه خو هغه رانغله نو مجبوره سول بیده سوه تر څه وخت وروسته مرغه راغلی او د هیلۍ د اطاق پر مخامخ په درخته کي کښــینســتی او نارې یي کړي شــاوخوا یي وکتل بیا یي نارې کړې وروســـته په هوا ســـو د هیلۍ د اطاق پر کلکین کښینستی تر څو شېبو ناستي وروسته په هوا سو ولاړی.

د عثیم ملګرې وویل: ته ورته وایي ولي نه یاره؟

عثیم وویـل: کـه مي چیري د میني ورتـه وویـل نو حتمـاً بـه د ځان په اړه هم ورته وایم خو زه بیریږم که مي خپل اصــلیت ورته ووایه نو د هغي پـه زړه کي بـه زمـا لپـاره وهم او بېره ځـای ونیســـي او زه نغواړم چي هغه زما څخه وبېریږې بلکي مینه راسره وکړي.

ملګري یي وویل: نو اخیر څه کول پکار دي کله چي د هغې پایلیک بشپړ سي نو هغه به درڅخه ولاړه سي او دا شاید ډیر ژر پېښه سي زه درته وایم چي هر څه ورته ووایه یا به دي خپله سي او یا به دې انتظار ختم سي ځکه انتظار کول تر مرګ هم بدتر دي.

عثیم وویل: فکر به وکړم چي څه کول پکار دي.

کله چي سهار سو هیلي غوښتل د عایشې څخه د تیري شپې د نه ورتګ علت وپوښتي خو عایشې به د خوابښې یا هم د قلندر خان سره ځان مصروفه کوی اخیر دا چي هیله تر اخیره ونه توانیدل چي د عایشې سره خبرې وکړي او د تیري شپې د نه ورتګ پوښتنه او د راتلونکې شپې لپاره د کیلۍ غوښتنه ځني وکړي. کله چي شپه سول هیله په فکرو کي غرقه وه چي نن دوهمه شپه ده چي د عثیم سره مي ندي لیدلي څو ورځې همداسي تیرې سوې یوه ورځ سهار تر ناشتې خوړلو څو شیبې وروسته د کلاء دروازه وټکېدل قلندر خان چي د کلاء په منځ کي پر کټ ناست وو خپل زوی ته وویل: هلکه ورسه وګوره چي دا دروازه څوک ټکوي!

زوی يي وویل: سمده بابا.

کله چي د قلندر خان زوی دروازه خلاصه کړل ګوري چي د استخباراتو پولیس ولاړ دي تر روغبړ وروسته قومندان وویل: پلار دي چیري دی؟

د قلندر خان زوی وویل: کور کي دی.

قومندان وویل: ورسه ورته ووایه چي راووځه!

د قلندر خان زوی دننه ولاړی قلندر خان ته يي وویل: بابا د استخباراتو پولیس راغلي دي وای پلار ته دي ووایه چي دباندي راووځي.

قلندر خان حیران سو چي په دا سهار وختي بیا استخبارات څه کوي خو کله چي ور ووتی نو تر روغبړ وروسته قومندان وویل: حاجي کاکا څو ورځې مخکي ستاسو یو کلیوال وژل سوی وو تاسو به خبر یاست؟

قلندر خان وویل: هو خبر یم ښه مي پیژندی.

قومندان وویل: موږ د هیلې په نامه ستاسو په کور کې میلمنه د هغه د وژنې په تور د تحقیق لپاره بیایو.

قلندر خان ډیر حیران او په غوسه سو بیا یې وویل: ته په سد کې یې چې دا څه وایې؟

قومندان وویل: هو حاجي کاکا په ســـد کې یم موږ د هغي پر ضـــد ثبوتونه لرو هغه باید زموږ ســـره ولاړه ســـې که نه موږ به یې په زوره بوځو.

قلندر خان نور هم حیران ســـو بیا یې په غوســـه وویل: که دې دا دریشې نه وای اغوستې ددې خبرې ما ډیر ښه جواب درکوی.

قومندان وویل: ګوره حاجي کاکا موږ دېته مه مجبوره کوه چې د زور څخه کار واخلو.

قلندر خان وویل: چې په تا نکیږي هغه وکړه لاس دې آزاد هغه دې توپک دی او دا زما سر که تا زما د کور خواته یو قدم هم کښېښوی نو یا به ما وژني یا به تا وژنم.

یو پولیس قومندان ته پټ وویل: قومندان صاحب دی ددې کلي مشر دی که مو لږ بې ادبې ور ســـره وکړه نو کلیوال به مو ســـر د تنه راجلا کړې.

قومندان قلندر خان ته وویل: اوس ځم خو چې بل وار راځم که اړتیا سوه نو د سرونو بازې به هم سره وکړو.

قومندان دا خبرې وکړې بیا ولاړی کله چې یې مشر آمر ته د قلندر خان کیســې جریان ووایه نو هغه ورته وویل: بې عقله تاته چا وویل چې ته د قلندر خان سره داسې بې ادبه خبرې وکړه بیا ته نه یې خبر چې که دوښمن هم د پښتانه میلمه سو نو د دوستانو پخیر چلند ور سره کوي د پښتنو پر سترخوان دوښمن هم دوست وي بله غلطې

دې دا کړیده چي زموږ یو اسـلامي هیواد او نظام دی کفري هیوادو کي لا هم چي ښځه ګفتاروي نو ښځېنه پولیسه در سره بیایي تا در سره بیولي وه؟

قومندان وویل: یا آمر صاحب.

آمر وویل: ښار ته خبر ور واستوه چي سباته زموږ ښځینه پولیسو ته ضرورت دی راوایستوی.

قومندان وویل: سمده آمر صاحب.

کله چي قلندر خان هیله ددې خبرې خبره کړه نو هغه ډیر وبېریدل بیا یي وویل: ما به عبدالله کاکا ولي وژۍ پر هغه خو زه د خپلې لور پځیر ګرانه وم.

قلندر خان وویل: نه پوهیږم چي څه خبره ده چي هغو ولي داسـي ویل.

یو ملګری په ځغاسته عثیم ته ورځغستل په لنډه لنډه ساه اخیستلو یي وویل: عثیمه عثیمه ټکه راولویدل.

عثیم په وارخطایۍ د ځایه ولاړ سو بیا یي وویل: څه وسوه؟

ملګرې یي کیسه ورته وکړه په دې سره عثیم عصباني سو فکر او سد یي کار پریښوی دیوال ته یي سوک کش کړ پر سر یي لاسونه ونیول ډیر غمګین سـو. په دې خبر سـره اجمل او بیا د هیلې پلار فرشـاد هم خبر سـول ټول ډیر وارخطا وه د هیلې پلار په هم هغه وخت د طیارې ټکیټ وکړ او د کندهار پر طرف روان سـو تر څو ساعتو وروسته ټول د قلندر خان کور ته راورسیدل هیلې د پلار په لیدو د هغه غیږ ته ځان ور ورسـوی او په غیږ کي یي ونیوی تر سترګو یي اوښکې رواني سوې پلار یي وویل: مه ژاړه لورې هر څه به خدای سم کړي.

تر روغبړ وروسته ټولو تر ماښامه بحث سره وکړ بیا قلندر خان وویل: خیر تشویش مکوی ان شاءالله چي هیڅ کوم جرم کړی ندی نو ثبوت به د کومه کړې دوی.

کله چي سبا سو نو غرمه مهال بیا دروازه وټکېدل کله چي د قلندر خان زوی ورغلی د هغې خوا چي بیرته راغلی نو وې ویل: بابا آمر صاحب راغلی دی.

قلندر خان او ټول دباندي ور ووتل تر روغبړ وروسته آمر وویل: حاجي کاکا ډیر وبښی چي تکلیف درکوو خو دا زموږ وظیفه ده.

قلندر خان وویل: کومه خبره نه ده خو دا ووایست چي بیا څنګه راغلي یاست؟

آمر وویل: حاجي کاکا تاسو شاید تیره ورځ د موضوع څخه خبر سوې یاست لومړی خو بښنه غواړم چي زما قومندان ستاسو سره بې ادبي کړې وه او بیله ښځینه پولیسو راغلی وو موږ راغلي یو چي ستاسو میلمنه د تحقیق لپاره قومندانۍ ته بوځو ځکه د هغې پر ضد باندي قضیه ثبت سویده او موږ تر څو څېړنو وروسته ستاسو کور ته راغلو که نه نو تکلیف مو نه در کوی بیا ستاسو مېلمنه زموږ مېلمنه هم ده بلکي د ټول کندهار مېلمنه ده خو د قانون ځنځیرانو مو لاسونه راتړلې دي چي باید د هغې څخه تحقیق وکړو موږ ښځینه پولیسې را وستلې دي که ستاسو خوښه وي ستاسو مېلمنه به زموږ سره ولاړه سي؟

قلندر خان وویل: پوهیږم تحقیقات کول ستاسو حق دی خو ته به ښه خبر یي چي موږ پښتانه یوازې ښځه دباندي نه پرېږدو د پردو خلکو سره خو بیخي نه که ته کوم انتقاد نلرې موږ به هغه خپله درولو قومندانۍ ته.

آمر وويل: دا خو ډېره ښه خبره ده ټول داسي راسی لکه زما مېلمانه چي یاست.

قلندر خان وويل: ډېره مننه آمر صاحب ان شاءالله موږ به په يو څو دقيقو کي درسو.

د هیلې پلار وويل: آمر صاحب تاسو ويلای سی چي موضوع څه ده؟

آمر وويل: قومندانۍ ته راسی چای به هم راسره وڅښنی او په موضوع به مو هم پوه کړم اوس راباندي ناوخته دی قومندانۍ کي کارونه هم زيات دي.

وروسته آمر د ټولو څخه خدای په امانی واخيستی او ولاړی.

کله چي قلندر خان او نور ټول کور ته ننوتل نو تر مشورو او خبرو وروسته يې غوښتل چي د هیلې سره يو ځای قومندانۍ ته ولاړ سي هيله چي کله روانيدل د قلندر خان د ميرمني پر اوږه يي په ژړا سر کښيښوی ډېره وارخطا وه د قلندر خان ميرمني ورته وويل: مه ژاړه لورې چي ګناه دې کړې نه وي د دنيا هيڅ قانون تاته سزا نسي درکولای په ډاډه زړه ورسه.

هيله د قلندر خان د ميرمني په خبرو څه ارامه سوه بيا ټول د قومندانۍ پر طرف روان سول آمر چي کله دوی وليدل نو ډېر خوشحاله سو تر څه بانډار وروسته د عبدالله ښځه او ورونه هم راورسيدل هغو په ډېره غوسه هیلې ته کتل تر څو شېبو وروسته آمر وويل: ستاسو محکمه سباته شروع کيږي نن مازي د حاضرۍ فورمه امضاء کړی.

هیلې او د عبدالله ښځې او ورونو فورمه امضاء کړل بيا آمر د عبدالله ښځې او ورونو ته وويل: تاسو ولاړ سی سباته راسی.

هغوی ولاړل بیا آمر قلندر خان ته وویل: حاجي کاکا دا یو عجبه قضـــیه ده زه غواړم دا خور ددې قضـــیې وڅېړم څکه دا زموږ مېلمنه ده خو قضـیه ثبت سـویده دا باید سـباته ټول رښـتیا ووایي زه پوهیږم قتل دې نه دی کړی د عبدالله کورنۍ هم په دې پوهیږې چې دا انجلۍ قتل نســي کولای خو د ښــکېلتیا په خاطر د عبدالله کورنۍ غواړي دې ته سـزا ورکړي څکه ددې په سبب قاتل قتل کړیدی خو ثبوتونه ټول ددې خور پر ضد دي.

ټول ډیر حیران سـول بیا د هیلې پلار وویل: قاتل ددې په سـبب ولې قتل کوی موږ پوه نسـوو او دا قاتل دی څوک چې سـزا یي زما لور ته ورکول کیږي؟

آمر وویل: که د قاتل په اړه درته ووایم شاید تاسو باور ونکړی څکه کیدای سـي ستاسو لور ستاسو څخه دا خبره پټه کړې وي یا هم شاید دا خپله خبره نه وي چې قاتل څوک دی.

قلندر خان وویل: آمر صاحب داسي صفا صفا ووایه چې قاتل څوک دی او دا د هغه سـره څه پېژني دا خو د کوره نه ده وتلې چې وځي هم زه یا د کورنۍ نور غړې مي ور سره وي.

آمر وخندل بیـا یي وویـل: حـاجي کاکا قاتل دا پېژني او هره ورځ دا ور سره ویني هم څکه د قتل د ځای سره موږ ددې د ښنو پلونه پیدا کړل چې په هغه شپه یوازي ددې پلونه تازه وه پر هغه لاره.

هیله حیرانه سول چې آمر څوک یادوي چې قاتل دی او زه یي پیژنم بیا د هیلې پلار وویل: آمر صــــاحب ته پوهیږې چې موږ ســـخت پریشانه یو نو سم ووایه چې څه خبره ده او قاتل څوک دی؟

آمر هیلې ته وکتل بیا یي ورته وویل: ته هره شپه د چا سره وینې؟

په دې سره هیله وارخطا او ټول حیران سول څه یې ونه ویل آمر بیا پوښتنه وکړه وېویل: ووایه چې ته د چا سره وینې هره شپه؟

هیلې سر لاندې وځړوی څه یې ونه ویل بیا یې پلار وویل: هیلې لورې د آمر صاحب د پوښتنې جواب ورکړه ته د چا سره وینې؟

قلندر خان وویل: آمر صاحب زه چې ببدیږم هره شپه دروازه قلفوم نو بیا دا د چا سره او څنګه ویني؟

آمر وویل: نه پوهیږم چې دا په هوا هلته ځي او که د دیواله اوړي خو هره شپه دا د یو چا سره ویني هغه به دا خپله ووایي.

هیلې بیا څه ونه ویل بیا یې پلار وویل: هیلې ووایه چې آیا ته د شپې دباندې وځې او د یو چا سره وینې؟

هیلې څه نه ویل خو کله چې یې پلار په غوسه باندې ناره کړه چې: هیلې زه څه درته وایم ته زما اوازه اورې آیا ته د یو چا سره وینې؟

هیله وبېریدل په بنده بنده لهجه یې وویل: هو بابا.

په دې سره ټول ډیر حیران سول بیا هیلې وویل: خو بابا هغه یو شپانه هلک دی ما د شمشیر غار په اړه معلومات ځني غوښتل هغه معلومات راکول.

په دې سره یې پلار هیله ټینګه چپلاخه ووهل بیا یې ورته وویل: نو د بې عقل لورې څوک د شپې ور سره ویني؟

قلندر خان او آمر د هیلې پلار ته وویل: چې آرام اوسه.

د هیلې تر سترګو اوښکې رواني سوې بیا تر څو شېبو وروسته آمر وویل: هیلې ته پوهیږې هغه هلک څوک دی؟

هیلې څه نه ویل لاندي یې کتل بیا آمر وویل: هغه هلک شپانه نه بلکي د شمشیر غار پیری دی.

په دې سـره هيلې سـر راپورته کړ آمر ته يي وکتل ډيره حيرانه وه چي دا څـه وايي نور هم ټول ډير حيران ســـول د هيلې پلار پـه حيرانتيا وويل: څه؟!

آمر وويل: هو هغه پيرى دى او عبدالله هم هغه وژلى دى.

هيلې وويل: يا داسي نسي کيداى.

آمر وويل: که ته باور نلرې نو ورســـه نن يي خپله ځانته ثابته کړه که هغه انسان ذات دى نو هغه ستا سره د ورځې ولي نه ويني.....

هيله او کورنۍ يي کور ته روان سول د نورو سره سره هيله هم په فکرو کي غرقـه وه چي دا څـه يو عجب حـالت دى د هيلې پـه ذهن کي د آمر دا خبره څو څو واري تکراريدل: هغه هلـک شـــپانـه نه بلکي د شمشير غار پيرى دى.

کله چي کلاء ته ورسيدل ټول په فکرو کي غرق وه چي شـپه سـول نو هيلـه د اطـاق څخـه دبـاندي راووتـل پلار يي وويـل: اوس چيري ځې؟

هيلې وويل: بابا زه غواړم د هغه هلک سره ووينم.

پلار يي په حيرانتيا وويل: ته پر سد يي هيلې؟

هيلې وويل: هيله کوم بابا ما پريږده چي د هغه سره ووينم.

پلار يي وويـل: نـه پوهيږم چي په تا څه وســـول تا د آمر خبرې نه واوريدي چي هغه وويل چي هغه پيرى دى انسان ندى.

قلندر خان وويل: فرشاده هيله پريږده چي د هغه سره ويني.

د هيلې پلار په حيرانتيا وويل: څه؟

قلندر خان وويل: زه درته وايم چي هيلې ته اجازه ورکړه چي د هغه سره وويني.

د هيلې پلار او اجمل غوښـــتل څه ووايي خو قلندر خان وويل: زه درته وايم اجازه ورکړی.

بيا د هيلې پلار هيلې ته اشاره وکړه چي ورسه کله چي هيله ولاړل قلندر خان وويل: فرشـــاده هغه ســـتا لور ته هيڅ تاوان نســـي ور رسـولای که يي ور رسـوی نو اول سـر کي يي ور رسـوی ما ځکه اجازه ورکړه چي ستا لور د سزا څخه يوازي هغه هلک ژغورلای سي.

فرشاد وويل: هغه څنګه؟

قلندر خان وويل.... :

هيله د شـمشـير غره پر طرف روانه سـول کله چي د عثيم د ناسـتي ځای ته ورسـيدل نو وېليدل چي عثيم هم هلته ناسـت دی خو دې ته يي شـــا ده کله چي هيله ور نږدي ســـول نو په ژړا يي ورته وويل: ولي دي زما سره داسي وکړه؟

ددې په ږغ سره عثيم ژر ولاړ سو اوښکې يي پاکي کړې بيا يي په موسکا وويل: اوووی ته راغلې؟

هيلې وويل: هو راغلم ولي تا فکر وکړ چي سـتا د حقيقته خبره سـم نو درڅخه وبه بېريږم زه ددې پوښـــتنې جواب ته راغلم چي تا ولي زما سره داسي وکړه.

عثيم وويل: هيلې ما غوښتل ربنتيا درته ووايم خو زه بيريدم چي که ته زما په اړه خبره سې چي زه د انسان ذاته نه يم نو ته به زما څخه وبېريږې او نفرت بـه راڅخـه وکړې نو ځکه مي ربنـــتيا درته ونه ويل.

هیلې په غوســه وویل: نفرت او بېره خو اوس در څخه کوم ځکه ته د پیري سره سره قاتل هم یي عبدالله کاکا څومره نیک سړی وو تا هغه ووژی.

عثیم په اوښکو ډکو سترګو وویل: هیلې زه قاتل نه یم هغه ما ستا په خاطر ووژی.

هیلې په حیرانتیا وویل: زما په خاطر؟

عثیم وویل: هو ســتا په خاطر ځکه زه ســتا ســره مینه کوم او هغه غوښتل چي په ما و تا کلی خبر کړي او سره جلا مو کړي.

هیلې د درد په خندا سره وویل: واه څومره عجبه مینه دې ده زما په خــاطر دې وواژه او قربــاني دي هم ورتــه زه کړم واه ومي منلې کندهاریه اوس مي ښه سم ومنل چي تاسو کندهاریانو هر وخت غمو او ستونزو ته ښځې قرباني کړیدي.

عثیم وویل: هیلې زما څخه غلطې وســوه ځکه زه ســتا په مینه کي لیونی ســوی وم او یم هغه وخت یوازي ما ســتا مینه لیدل هغه وخت زما په فکر کي د جدایئ غم راپورته ســو هغه مي په دومره ســختی ووژی چي تر اوسه به هیچا داسي په ظلم څوک نه وي وژلی خو دا هر څه مي ستا د میني په خاطر کړیدي.

هیلې وویل: تــه خو زمــا لایق لا نــه یي نو زمــا د میني لایق به څنګه سې ځم نوره د تل لپاره صرف د همدې خبرې د پاره راغلې وم چي تا خپل ضمیر او وجدان ته وشرموم.

کله چي هیله روانه ســـول عثیم وویل: زه دې نه پرېږدم چي ته زما څخه جدا سې.

هیلې بیرته مخ ورته راواړوی وېویل: نو څه به وکړې ما به هم مړه کړې که را ونه ګرځم؟

قلندر خان، فرشــاد او اجمل ټولو د بام د ســر څخه هیلې ته کتل چي هغې د عثیم سره خبرې کولې خو دوی یوازې هیله لیدل چي خبري کوي.

عثیم د هیلې خواتـه ورنږدي ســـو د هغې بازوګان يې ونیول بیا يې وويل: تا دا فکر لا څنګه وکړ چي زه به تا مړه کوم.

هیلې وويل: قتل خو ستاسو عادت دی.

د عثیم تر ســترګو نوري اوښــکې توی ســوې بیا يې په ژړا وويل: داســـي مه وایه هیلې زه ســـتا ســـره بې حده مینه کوم ما یوازې مه پرېږده زه د هغه ورځې پر تا مین سوی یم چي کله ته اول وار کلي ته راغلې.

هیله د هغه څخه په ژړا روانه سول او کلاء ته يې ځان ورسوی کله چي خپل اطـاق تـه ولاړل نو ډېر يې وژړل کلکین تـه نږدي درختـه کي مرغه کښېنستی او ناري يې شروع کړې د هغه په نارو هیلې په حیرانتیا د هغه خواته وکتل بیا يې خپله اوله ورځ ورپیاد ســـول چي دا راغلې وه هم دا مرغه راغلی وو او دې ته په کتو يې نارې وهلې بیا يې د عثیم هغه خبره ور یاده سـول چي ویل يې زه د هغه ورځې پر تا مین یم چي اول وار ته کلي ته راغلې هیله پوه سول چي دا هم عثیم دی بیا يې کلکین ورته بند کړ.

سـبا ته محکمې ته ټول حاضـر سـول د محکمې شـروع کیدو مخکي آمر قلندر خان ته وويل: تاسـو راسـئ زه تاسـو ته د محکمې شـروع کیدو مخکي یو څو خبرې وکړم.

ټول ور سـره ولاړل بیا آمر وويل: زه مجبوره یم چي باید د قاضــي مخکي د هیلې پر ضـد راټول سوي ثبوتونه کښېږدم که هیله محکمه کي ربښتیا ووایي نو که د ثبوتو حاضـرولو سره سره قاضي ددې پر ضد فیصله وکړې زه سل په سلو کي باورې یم چي هغه پیری به یا

حاضر سي یا به کوم داسي کار وکړي چي په سبب يي هغه مجرم وګڼل سي او هیله د قضیې څخه خلاصه سي که هغه ځان حاضر کړ نو سزا به هغه ته ورکړل سي.

هیله ددې خبرې په اوریدو په فکر کي سول کله چي د آمر خبرې خلاصي سوې نو د هیلې پلار وویل: هیلې د آمر صاحب په خبرو دې سر خلاص سو؟

هیله لا هم په فکر کي وه بیا یي پلار وویل: هیلې!؟

هیله لکه د خوبه چي وي او یو دم راکښیني بیا یي وویل: ها؟!

پلار یي وویل: د آمر صاحب خبرې دي واوریدې هغه وای چي ټول رښتیا ووایه که هغه هلک ځان حاضر کړ نو سزا به هغه ته ورکړل سي.

هیلې وویل: صحي دی.

بیا ټول محکمې ته حاضر سول محکمه شروع سول تر ثبوتو وړاندې کولو وروسته قاضي هیلې ته وویل: د ټولو ثبوتو وړاندي کولو وروسته بیا هم ته ویلای سې چي ته قاتله نه یي؟

هیله په فکرو کي وه د آمر هغه خبرې یي وریادي سوې چي ویل یي که هغه هلک محکمې ته حاضر سو نو سزا به هغه ته ورکړل سي بیا د عثیم هغه خبرې ور یادې سوې چي ویل یي: هیلې زه قاتل نه یم هغه ما ستا په خاطر ووژی هیلې زما څخه غلطې وسوه ځکه زه ستا په مینه کي لیونی سوی وم او یم هغه وخت یوازي ما ستا مینه لیدل هغه وخت زما په فکر کي د جدایۍ غم راپورته سو هغه مي په دومره سختی ووژی چي تر اوسه به هیچا داسي په ظلم ځوک نه وي وژلی خو دا هر څه مي ستا د میني په خاطر کړیدي.

قاضي بیا وویل: هیلې آیا دا قتل تا کړیدی؟

هیلې تر څو شېبو وروسته قاضي ته وکتل بیا یي وویل: هو!

په دې سره ټول ډیر حیران سول بیا د هیلې پلار ولاړ سو په غوسه یي هیلې ته وویل: هیلې دا څه وایي قاضي صاحب ته رښتیا رښتیا ووایه چي دا قتل تا نه بل چا کړیدی!

هیلې پلار ته وکتل بیا یي سر لاندي وځړوی پلار یي بیا په غوسه ورته وویل: هیلې تاته وایم؟

د هیلې تر سترګو اوښکې روانې سوې تر پښو ولویدل پنجره کي کښینستل په ژړا یي شروع وکړه بیا د هیلې پلار قاضي ته وویل: قاضي صاحب دا درواغ وایي رښتیا داسي ندي دې په ټول عمر کي یو کوچنی مچ ندی وژلی نو انسان به څنګه مړ کړې قاضي صاحب ته موږ ته وخت راکړه موږ به دا پوه کړو چي رښتیا ووایي.

قاضي تر څو شېبو وروسته وویل: سمده تر سبا پوري محکمه معطله کوو خو سبا اخیرې فیصله کوم.

فرشاد وویل: ډیره مننه قاضي صاحب.

کله چي ټول کور ته راورسیدل نو د هیلې پلار هیله تر لاس ونیول د موټر څخه یي راکښته کړل تر دریدو وروسته یي ټینګه چپلاخه (څپېړه) ورکړل په دې سره اجمل او قلندر خان هغه ونیوی ورته ویویل: فرشاده ارام اوسه.

د هیلې تر سترګو اوښکې روانې وې څه یي نه ویل بیا فرشاد په غوسه وویل: نه پوهیږم دا د بې عقل په لور څه وسول چي قتل یي کړی ندی نو وې منل څنګه؟

قلندر خان هیلې ته وویل: هیلې لورې تا ولي داسي وویل آیا ته پر سد وې په هغه وخت کي تا وویل چي قتل تا کړیدی داسي خو به نه وه چي هغه پر تا کوم جادو یا منتر ویلی وي؟

هیلۍ تر ځو شیبو وروسته وویل: یا کاکا هغه په ما هیڅ جادو نه دی کړی ما ځکه ومنل چي هغه دا هر څه زما لپاره وکړل.

ټول ډیر حیران سول بیا قلندر خان وویل: ستا لپاره؟

هیلۍ وویل: هو کاکا ځکه په هغه شپه چي زه او عثیم سره ولاړ وو نو عبدالله کاکا ولیدلو هغه فکر کوی چي زه د پیریانو په قبضــه کي یم نو ځکه یي غوښـــتل چي تاســو او ټول کلی خبر کړې عثیم فکر وکړ چي زه به د عبدالله کاکا په خبرداري د هغه څخه جلا ســـم نو ځکه یي هغه مړ کړ.

ټول ډیر حیران وه بیا اجمل وویل: خو دا هر څه هغه ستا لپاره ولي وکړل؟

هیلۍ تر ځو شیبو وروسته وویل: ځکه هغه زما سره مینه کوي.

پـه دې خبره ســـره ټول نور هم ډیر حیران ســـول د هیلۍ پلار په حیرانتیا هیلۍ ته وویل: څه؟ تا څه وویل هغه ستا سره مینه کوي؟

هیلۍ وویل: هو بابا.

د هیلۍ پلار تر ځو شـــیبو حیرانتیا وروســـته وویل: زما یوه خبره واوره ســـبا تـه که دې محکمه کي رښـــتیا ونه ویل نو تر ما به بد هیڅوک نـه وي دا زموږ پـه رکم محکمـه نه ده دلته افغانســـتان کي اسلامي شرعې محکمه ده او ته خبره یې چي شرعي محکمه کي د قتل سزا څه شـي ده قصـاص دی قصـاص سبا ته که قاضـي ستا پر ضـد فېصـلـه وکړه نو تـه بـه قصـاص سې یعني د هغه مړي کورنۍ به تا ووژني.

هیلۍ څه ونه ویل بیا د قلندر خان میرمني تر لاس ونیول خپل اطاق ته یې بوتله. اجمل فرشاد تر اوږو ونیوی پر کټ یي کښېنوی بیا یي

ورتـه وويل: فرشـــــاده تـه فکر مکوه اللـه جل جلاله به هر څه خير کړي.

فرشـاد تر څو شـېبو وروسـته په ژړغونې اواز وويل: اجمله په ټول ژوند کي خو همدا يوه لور مي ده که مي دا هم د لاســـه ورکړه نو زما ژوند به هم لمنځه ولاړ ســـي زه نغواړم چي لور مي د لاســـه ورکړم اجمله ته ددې ځايه د وتلو يو لار راوښيه زه غواړم لور مي خوندي او سلامته ددې ځايه بوځم.

اجمل وويل: فرشـاده! پر ولسـوالی،ولايت او ټول هيواد کي شـاوخوا چيک پاينټونه او پوستې دې هيڅ د وتلو لار نسته.

فرشاد وويل: نو زه څه وکړم؟

هيله په اطاق کي د قلندر خان د ميرمني ســره ناســته وه هغې ورته وويل: لورې پلار دې ښه درته وايي ته هر څه چي رښتيا وي ورته وېوايه هغه هلک ته ببله هغه هم سزا نسي ورکولای ځکه ويني خو يي نـه رب دي د عبدالله د وروڼو پر زړونو د رحم اوبه تيري کړي چي ووايي چي نور ددې قضيې څخه لاس واخلي.

تر څه نصـيحت وروسـته د قلندر خان ميرمن ولاړل هيله اطاق کي يوازي پاته سـول تر څو شـېبو وروسـته بيا د چوغکې نارې سـوې هيلې د درختې خواته د اوښـکو په سـرو سـترګو وکتل په درخته کي بيا هغه چوغکه ناسته وه هيلې ته يي کتل او نارې يي وهلې هيلې په ژړغونې اواز وويل: ولاړ سه د ژونده مي.

خو هغـه چوغکې چي مخکي يي پـه لوړ اواز نـارې وهلي بيـا يي کرار نارې شروع کړې هيله ولاړه سول غوښتل يي چي کلکين بند کړې ورته خو کله چي يي کلکين بند کړ او غوښــتل يي چي کټ ته ولاړه سي په دې وخت کي د لاندې د خوا څخه کوچنيانو پر چوغکه د ډبرې واری وکړ چي د چوغکې پر وزر ډبره ولګيدل په دې سره

چوغکۍ یو دم لویه ناره وکړه او لاندې ولویدل هیلۍ چې درختې ته وکتل نو چوغکه نه وه خو کله چې یې لاندې وکتل نو کوچنیانو هغه په لاس کې نیولې وه او بازۍ یې پې کولې. هیله په دې ســـره ډیره وارخطا سوه بیا په ځغاسته د اطاقه ووتل کله چې لاندې ولاړه نو د کوچنیانو پر خوا یې ور وځغســـتل تولو هیلې ته کتل چې هغه ولې ځغلي. هیلۍ د کوچنیانو د لاسه هغه چوغکه واخیستل او د کلا څخه ووتـل پلار او نورو تولو ورتـه کتـل چې هیلـه چیرې ولاړه او دا چوغکـه یې ولې پـه لاس کې نیولې وه. هیلـه چې کلـه د کلا څخـه ووتل نو د شمشیر غر پر خوا ولاړه کله چې ددې او عثیم د ملاقات ځای تـه ورســـیدل نو هغـه چوغکـه یې د عثیم د نـاســـتې پر ځای کښـېښـول دا لیرې ورته ودریدل بیا یې په ژړا ورته وویل: ولې مې نوره زوروې بس ده ما و غم مې سره پریږده؟

هیله روانه سول خو عثیم ور ناره کړه: هیلۍ!

هیلۍ چې کلـه ورتـه وکتـل نو د عثیم لاس ســـخـت زخمي وو دې غوښـتل ولاړه سـې خو بیرته ورته راوګرځیدل او د عثیم لاس یې د خپل پوړني پـه یو ټوټـه ور وتړی د لاس تړلو پـه وخت کې د هیلۍ تر سترګو اوښکې د عثیم پر لاس توی سوې بیا یې د هغه لاس خپل په لاس کې ونیوی او مچ (ښکُل) یې کړ عثیم په موسکا ورته وویل: مېنه سوې پر پیرې؟

هیلۍ د ګیلې په ډول په ژړغوني ږغ ورته وویل: څه فایده ســبا بیله هغه هم ماته سزا راکول کیږي د تل لپاره به ولاړه سم درڅخه.

عثیم تر څو شـــېبو پورې د هیلۍ ســـترګو ته کتل بیا یې په موســـکا وویل: لیونۍ زه به ژوندی یم او تاته به سزا درکوي؟

هیلۍ د مســـخرو پـه ډول ورتـه وویـل: خبرې مکوه هغـه کوچنیو هلکوانو پر دا حال کړې ته وګوره ځانته یواري.

عثیم په خندا ســـو بیا یي وویل: هغو د ظالم زامنو ناپامه وویشـــتلم داســـي ښــکار یي زده وو که المپیک ته یي ســتاســو قلندر خان کاکا واستوي د افغانستان نوم به ور روښانه کړي.

په دې سره هیله موسکۍ سوه بیا یي وویل: لاس دي سخت زخمي دی او ته دلته ماته مسخرې او ټوکې کوې؟

عثیم وویل: پوهیږې هیلې چي تـه پـه خنـدا کي څومره ښـــایســـتـه معلومیږې؟ زه خو څه که ستا خندا لویو لویو بزرګانو هم لیدلې وای نو هغوی به هم لیونیان ســوي وای او ســـتا په مینه کي به داســـي لیونتوب ته رسـېدلې وای لکه زه چي ورسـیدم چي قتل مي وکړ خو په ځان پوه سوی لا نه یم.

د هیلې خندا سره ټوله سوه بیا یي وویل: تا باید داسـي نه وای کړي عثیمه بیله هغه هم چي ټوله دنیا خبره سـوې وای بیا یي هم زه سـتا څخه نه وای جلا کړې اوس وګوره په مرګ درڅخه ج..

هیلې خبره پوره کړې نـه وه چي عثیم یي پر خولـه لاس ور ونیوی بیا یي په غیږ کي ونیول په غوســه یي ورته وویل: بیا داســي خبره ونکړې هیلې.

تر څو شـېبو وروسـته قلندر خان او د هیلې پلار د کلا څخه راووتل او د شمشیر غر خواته په نږدي کیدو یي د هیلې هیلې ناري شروع کړې هیلې عثیم ته وویل: زه ځم.

د تلو په وخت کي هیلې د عثیم مخ په دواړو لاسو کي ونیوی پر مخ او تندې یي ژر ژر ښـــګُل کړ بیا ځني روانه ســـول کله چي هیله ولاړل نو عثیم تر شا ورته وکتل موسکی سو د ځان سره یي وویل: لیونۍ تر هغه مرګ چي ســتا ســزا ته ګورم وژل کیږم ماته تر هغه مرګ ډیر اسان او قبول دی چي ستا مخکي ووژل سم.

سبا ته محکمې ته د تلو مخکې د هیلې پلار هیلې ته ډیرې لارښوونې وکړې تر څنګ یې په اړه ډیر پریشــانه هم وو خو بیا زړه نا زړه د محکمې پر طرف روان ســول کله چې محکمې ته ورســېدل نو آمر ورته وویل: ستاسو محکمه نوره پای ته ورسېده تاسو تللای سی.

هیله د هیلې پلار او نور ټول ډیر حیران او خوشــحاله ســول بیا د هیلې پلار په موسکا سره وویل: څه؟

آمر وویل: هو ستاسو محکمه پای ته ورسېدل خو په یو شرط چې تاسو به سباته ددې ځایه ځی.

د هیلې پلار وویل: که پرواز وو نن لا ځو خو تاسو دا راتهووایست چې دا وسول څنګه.

آمر هیلې ته وویل: هیلې خور ته هلته ورسه یو څو فورمې دې هغه به امضاء کړې.

هیله هغه اطاق ته ورغله چې آمر ور ښــولی وو بیا آمر د هیلې پلار، قلندر خان او اجمل ته وویل: تاسو زما سره راسی!

کله چې ټول دباندې ووتل نو آمر وویل:.............

هیلې چې کله فورمې امضاء کړې نو دباندې راووتل ګورې چې آمر ددې پلار او قلندر خان ته خبرې کوي هیلې چې خپل پلار ته وکتل نو پلار یې ورته څه پریشانه معلوم سو تر څو شېبو وروسته آمر او نور ټول بیرته د هیلې خواته راغله بیا آمر وویل: نو هیلې خور تاسو ته ښه وخت غواړم خدای دې وکړې چې زموږ لخوا په تکلیف سوې نه یې موږ خپله وظیفه اجرا کول که نه هیڅکله به مو تکلیف نه وای درکړی.

هیلې وویل: نه آمر صــاحب کومه خبره نه ده زه پوهیږم چې تاسو خپله وظیفه اجراء کول.

وروسته ټول د کور پر طرف روان سول په موټر کي هم هیلې خپل پلار ته کتل چي پریشانه معلومیدی کله چي کلاء ته ورسیدل نو ټول ددې خبر په اوریدو ډیر خوشحاله سول خو د هیلې به کله کله پلار ته هم فکر کیدی چي پریشانه به وو ساعت وروسته هیلې غوښتل په دا ښــه خبر باندي عثیم هم خبر کړې نو ځکه د شــمشــیر غار پر طرف روانه سول کله چي هلته ورسیدل نو عثیم ورته په انتظار وو او د هیلې په لیدو ډیر خوشحاله سو هیله هم د هغه په لیدو خوشحاله سـول بیا یي په خندا وویل: عثیمه عثیمه عثیمه زما محکمه خلاصـه سول اوس زه کور ته تللای سم.

عثیم د ناز په څیر په خپګان وویل: ما پریږدي ځې؟

هیلې وویل: اې خو تا هم د ځان سره بیایم زه بابا راضي کوم زموږ په واده.

عثیم وویل: زه نسم تللای هیلې.

هیلې وویل: ولي؟

عثیم وویل: زه باید دلته ځني کارونه سرته ورسوم.

هیلې وویل: کوم کارونه ایا تر ما ډیر مهم دي تاته؟

عثیم وویل: لیونۍ ته ځان د هر څه سره مه مقایسـه کوه تر تا به زه هر څـه قربان کړم دا هر څه خو ســـتا په خاطر کوم چي تر څو ته خوشحاله اوسې.

هیلې عثیم تر ګریوان ونیوی ورته وېویل: ګوره هلکه که په سمه نه راسره ځې په زور دې بیایم.

عثیم په خندا وویل: ښه اوس دې بدماشي هم شروع کړه؟

هیلې وویل: هو نو څه به وکړې ته دې ونیسه د پیریتوب زور راوښیه.

عثیم وویل: نه بابا ځان خو مه ندی د غاړي چي زور در سره کوم ناحقه به دې وژلی یم.

هیلې وویل: توبه مړ دي سي ستا دوښمن بیا داسي خبره ونکړې.

عثیم وویل: سمده نه یي کوم اُوه ما تاته یو شی در کوی.

عثیم د جیب څخه یو کاغذ راویستی بیا یي وویل: واخله.

هیلې وویل: دا د څه شي ورقه ده؟

عثیم وویل: دا ستا د آزادی ورقه ده چي دا در سره وي ته هر کله بیا راتلای او تلای سې آزاده ګرځیدلای سې.

هیلې وویل: خو دا ستا سره څنګه؟

عثیم وویل: د قاضي صاحب څخه مي واخیستل.

هیلې وویل: په زور که په رضا او تا د هغه سره ولیدل څنګه؟

عثیم موسکی سو بیا یي وویل: په رضا یي راکړه او مجبور وم باید ور سره لیدلي مي وای.

هیلې د عثیم لاس پر خپل سر کښیښوی بیا یي وویل: ته زما په سر قسم وکړه چي په رضا یي دا ورقه درکړل.

عثیم د هغي د سر څخه لاس لیري کړ بیا یي وویل: لیونۍ قسم یوازي د الله جل جلاله په ذات کیږي د انسانانو په سر او نورو شیان قسم کول ګناه ده او زه په الله قسم کوم چي په رضا مي ځني واخیستل تر څو ته بیله کومي بیرې ولاړه سې او بیله فکره ژوند وکړې.

هيلۍ يو څو شـــيبې عثيم ته کتل بيا يي خپل ســـر د هغه پر څېګر کښيښوی بيا يي وويل: ته زما سره دومره مينه کوې چي د راتلونکې فکر مي لا هم در سره دی؟

عثيم وويل:

خلک وايي اول ځان پسي جهان دی

رحمان وايي يار تر ځان راباندي ګران دی

هيلۍ وويل: واه بيشکه.

هيلۍ چي لا هم د عثيم پر څېګر سر ايښی وو وويل: عثيمه راسره ولاړ سه نو هيله کوم.

عثيم وويل: که مي کولای سوای حتماً در سره تلم خو زه مجبوره يم نسم کولای.

هيلۍ وويل: بس سمده ولي داسي نه وايي چي نه يم درته ګرانه زما پروا نلرې که دې درلودای راسره تللی به وای.

عثيم موسکی سو بيا يي وويل: ليونۍ زما په ګرانښت به بيا وروسته پوه ســـې چي څومره راته ګرانه يي زما اوله او اخيره مينه يي او اوله مينه هيڅکله نه هيريږي زه به په هغه دنيا کي يوازي او يوازي تا غواړم.

هيلۍ د عثيم د اوږې ســر پورته کړ خفه غوندې کښېنسته د عثيم څخه يي مخ واړوی عثيم حيران سو بيا يي وويل: څه وسوه؟

هيلۍ وويل: يوازي مي په هغه دنيا کي غواړې پر دې دنيا نه ســره يو ځای کيږو؟

عثيم د خپګان ساه واخيستل بيا موسکی سو وېويل: ښه ته پر دې خبره خفه سوې؟

هیلې څه نه وویل عثیم یي پر مخ را ایله وربښـــتیان پورته کړل بیا یي وویل: پوهیږې لیونۍ یوه ثانیه ډیر کم ژوند دی خو په الله قســم چي بیله تا یي نســـم تیرولای ته چي به ددې ځایه ولاړې زه به تر هغه ساعته ستا د اطاق پر شاوخوا ګرځیدم چي کله به ستا د راتلو وخت سو او چي تاته به نږدي سوم نو زړه به مي په سکون سو ځان به مي د نړۍ تر ټول بختور کس بلۍ کله چي ستا سترګو ته ګورم د ځان سره وایم چي دومره ښایسته سترګې به په نړۍ کي بل د هیچا نه وي لکه زما د هیلې.

هیلې وویل: بس ســـمده ســـمده اوس غوږه مالي مکوه زه نه پخلاء کیږم.

عثیم موسکی سو بیا یي وویل: اسمده نو زه څه وکړم چي ته راسره پخلاء سې؟

هیلې وویل: چي هر څه وو‌ایم کوې یي؟

عثیم وویل: سر مي وغواړه ستا په پښو کي به یي کښیږدم.

هیلې وویل: چپ که لیونیه داسي خبرې مکوه زه بل څه غواړم.

عثیم وویل: هر څه چي وغواړې در تا به یي قربان کړم.

ســـبا ته تر تیاریو او د قلندر خان او کورنۍ ســـره یي تر خدای په امانۍ وروســـته هیله پلار یي او اجمل د هوایي میدان پر خوا روان سـول کله چي طیارې ته نږدي سـول نو هیلې عثیم ته وویل: عثیمه ځمه!

عثیم پر تندې ښګُل کړه بیا یي ورته وویل: پر ځان پام کوه.

هیلې وویل: نه یي کوم.

عثیم موسـکی سـو بیا یي وویل: لیونۍ په اخیره کي خو یو څه مینه راکړه خو چي وینم دي راباندي غوسه کوې.

هیلې وویل: د غوسـې وړ یي ځکه چي ته زما غوښـتنه نه منې چي وایم ولاړ سه راسره نه ځې.

عثیم وویل: زه به سـتا بیا راتلو ته تیاری ونیسـم چي راغلې بیا به د تل لپاره سره یو ځای سو.

طیارې ته ټول مسافر وختل خدمتګار هیلې ته په انتظار وو بیا عثیم وویل: هیلې ولاړه سه ټول تاته انتظار دي.

هیلې وویل: صحي دی ځم د خدای په امان.

عثیم وویل: ودریږه!

کله چي هیله ودریدل نو عثیم بیا پر تندې ښـــکُل کړه بیا یي د هغې لاس پخپل لاس کي ونیوی ښـــکُل یي کړ کله چي هیله روانیدل نو عثیم ورته وویل: هیلې دا کاغذ کي ما تاته یو څه لیکلې دي خو قسم درکوم چي کله طیاره په هوا سول بیابه یي ګورې.

هیلې وویل: څه دي لیکلي دي او ولي یي باید په هوا کي وګورم.

عثیم وویل: خاص څه نه دي خو بس دا زما غوښـتنه ده چي په هوا کي به یي ګورې.

هیلي خط ځني واخیسـتی وروسـته طیارې ته پورته سـول کله چي د طیارې د کلکین خواته راغله نو یي عثیم ته کتل او د خدای په امانۍ لاس یي ورته ښـوروی پلار یي هیلې ته متوجې سـو بیا یي تر څو شېبو وروسته وویل: هغه راغلی دی میدان ته؟

هیلې وویل: هو بابا هغه دی ولاړ دی.

د هیلۍ پلار هم عثیم ته د خدای په امانۍ او مننې لاس وښوروی که څه هم لیدی یي نه خو د هیلۍ پر اشاره یي لاس وښوروی.

د هیلۍ پلار تر لاس ښـورولو وروسـته یو دم مخ واړوی او په ژړا سـو هیلۍ چي د خپل پلار ژړا ته فکر سـو نو حیرانه سـول په حیرانتیا یي وویل: څه وسوه بابا.

پلار یي څه ونه ویل خو هیله نوره هم حیرانه سول د عثیم خواته یي وکتل د هغه تر سـترګو هم اوښـکې رواني وې او په مایوسـۍ یي د هیلۍ خواته کتل په دې سره هیله پوه سول چي یو خبره حتماً سته نو یي پلار ته وویل: بابا راته ووایه چي څه خبره ده؟

د پلار تر سترګو یي اوښـکې بهیدلي خو څه یي نه ویل هیله د خپله ځایه ولاړه سوه غوښتل یي د دروازې خواته ولاړه سې خو پلار او خدمتګارانو ونیول هیلۍ پـه ژړا او حملو وهلو وویـل: پرېږدی مـا پرېږدی ما.

خو کله چي د کښته کیدو څخه نا امیده سول نو پر ځای کښینستل د عثیم خط یي خلاص کړ د خط پر یو جمله یي سـترګې ولګیدي چي عثیم لیکلي وه: سـتا د ژغورلو لپاره زما سـره داغه یوه لار وه چي باید ځان مي قصاص ته حواله کړی وای.

هیلۍ خط بند کړ بیا یي په کلکین کي په ژړا او په اشـــاره عثیم ته وویل: داسي مکوه عثیمه هیله کوم.

عثیم پوه سو چي هیله د حقیقته خبره سول نو په اوښکو ډکو سترګو یي هیلۍ ته په اشاره وویل: چي په هغه دنیا کي ستا انتظار کوم.

هیلۍ تر طیارې پورتـه کیدو پورې سـر ښـوروی چي داسـي مکوه......

بیا هیلې ګډونوالو ته وویل: کله چي طیاره هوا ته پورته سول نو ما د عثیم خط خلاص کړ هغـه لیکلي وه: زمـا ګرانې خورې نـاوکۍ لومړی خو درته سلام وایم او شاید کله چي ته دا خط وایي نو سخته به ماته په غوسه یي خو ستا د ژغورلو لپاره زما سره داغه یوه لار وه چي باید ځان مي قصاص ته حواله کړی وای او ته مي ژغورلې وای لیونۍ تـا مـاته ویلي وه چي کندهاریان هر غم او ســــتونزې پر ښځو اچوي خو ته نه پوهیږې چي موږ افغانان او پښتانه په الله قسم که د ښـــځو پر بدن کوچنی زخم لا لیدلای ســـو چي خپل ســــر مو پرېکیږي هم. هیلې په دې دنیا کي شـاید ته د بل چا ســې زما خو په نصـیب نسـوې په هغه دنیا کي به یوازي او یوازي زما یي مینه در سره لرم زما ناوکۍ ستا عثیم.

هیلې چي خط ووایه بیا یي هغه په زړه پوري ونیوی تر سـترګو یي اوښکي وبهیدلې.

پلار یي وویـل: هغـه لیونی خو مـا لیـدلی نـه وو خو د کړنو یي پوه سوم چي ښه هلک وو او ستا سره یي د زړه مینه کول هغه د قاضي کور تـه ورغلی وو په ژړا یي ورته ویلي وه چي قاتل زه یم تاســـو یوې بې ګناه انجلۍ ته سزا ورکوی قاضـي ورته ویلي وه چي ته هم مسلمان یي زه هم او د قتل کړل سوي کورنۍ هم او په اسلام کي د قتل سـزا قصـاص دی تا ته خو موږ سـزا نسو درکولای خو کچیري ته خپله ګناه ومنې نو هغه انجلۍ به آزاده کړو په تاســو کي باید یو سزا ووینې بیا هغه لیوني ورته ویلي وه چي زه مي ګناه منم او سزا ته یي هم حاضـــریږم خو تاســـو به ماته د هغې د آزادۍ ضـــمانت راکوی بیا قاضــي تر قسـم ورکولو چي دی به سـزا ته حاضـریږي وروسته د هغه سره منلې وه بیا یي ستا ضمانت خط ورکړی وو.

کله چي د هیلۍ طیاره کربښــۍ ته پورته ســول نو عثیم طیارۍ ته په کتو وویل:

دا وختونه به تیریږي او که نــــــــــه

د یار غم له چا هیریږي او که نـــــــه

دا وجود مي راته وګوره طبیبـــــــــه

دا زخمونه مي رغیږي او که نــــــــه

بیا هیلۍ ګډونوالو ته وویل: کله چي موږ تر څو ساعتو سفر وروسته راورسیدو نو فوراً مي عایشې ته زنګ ور ووهلی هغي په ژړا راته وویل چي عثیم پـه یو شـــکل راغلی او د قرآن مطـابق د څو خلکو مختـه قصـاص سـو پـه دې سـره زمـا د لاسـه تلیفون ولویدئ او د عثیم سره د ژوند جوړولو ټول ارمانونه او خوبونه مي لمنځه ولاړل د چا زړه پسـی وران يي خو زه په عثیم پسي ټوله ورانـه سوم ځني زموږ پـه ژوند کي د تنفس پڅیر ارزښـــت لري نو ځکه کله چي هغوی د لاسه ورکړو نو ژوند مو سخت سي.......

کله چي د هیلۍ کیســـه پای ته ورســیدل نو بیا يي کتاب بند کړ ټول ګډونوال چي تر ســترګو يي اوښــکې بهېدلې په چکچکو کولو ولاړ سول او هیله يي تشویق کړل. هیلۍ د هغو څخه مننه وکړه بیا يي پر مخ بهېدونکې اوښــکې په لاس وچې کړې بیا د تالار څخه ووتل پر لارې په موټر کي يي د پلار پر اوږه سر ایښـی وو او په فکرو کي ډوبه وه کله چي کور ته ورســـېدل نو د خپل اطاق پر طرف ولاړه کله چي اطاق ته ورسېدل نو حمام ته ننوتل هلته يي هندارې ته وکتل بیا يي سر لاندې وځړوی ډیر يي وژړل تر ډیري ژړا وروسته چي کله د حمامه راووتل نو په حیرانتیا يي وکتل بیا يي وویل: ته؟

پای

د لیکوال نور کتابونه

- حيثيت ناول
- عاشقي ناول
- نارنج کلاء ناول
- کندهار اتل ناول
- زموږ نیمکړې مینه ناول
- تیر یادونه ناول
- ناهیلې ناول
- کوډې په اسلام کي
- ښځه په اسلام او غرب کي
- نفلي لمونځونه

د ليکوال پېژندنه

حاجي نيک محمد بارک چي د مرحوم محمد عيسی زوی د موسی جان لمسی او د غلام حيدر خان کړوسی دی ۲۳ کاله وړاندي د کندهار ولايت په نهمه ناحيه کي زيږيدلی دی. لومړنۍ ديني زده کړې يي د کلي په يو ديني مدرسه کي د قاريتوب تر درجې رسولي دي او لومړنۍ عصري زده کړې يي د ملالۍ ليسې شروع او په ميرويس خان نيکه عالي ليسه کي پای ته رسولي دي. لوړي زده کړي يي په طب او اقتصاد کي کړيدي د نوموړي د خوښې خواړه وريجي د خوښې ميوه کيله او اناناس د خوښې لوبه يي د موټرانو مسابقه د خوښې ځای يي د خپل هيواد شنې او زرغونې سيمې د خوښې کاروبار يي تجارت او د خلکو خدمت کول دي او د خوښې وړ انسان يي خپل مسوليت منونکی شخص دی مينه يي د خپل مور، ورونو، خويندو او راتلونکي ميرمني سره ده.

د شمشير غره په اړه

شمشير غار چي د کندهار ولايت په پنجوايي ولسوالۍ کي په يو غره کي موقعيت لري د افغانستان يو د هغو عجايب تاريخي ځايونو څخه دی چي د ډيرو خلکو پام يي ځانته اړولی دی. په ناول کي ذکر سوي معلومات يي ټول صحي دي غوښتل مو چي دا ځای د ناول په ژبه تاسو ته در معرفي کم.

لاندي عکس يي د ليري ساحي څخه اخيستل سويدی د دننه عکسونه يي د موبايل د حافظې د خرابيدو له امله ورک سويدي.

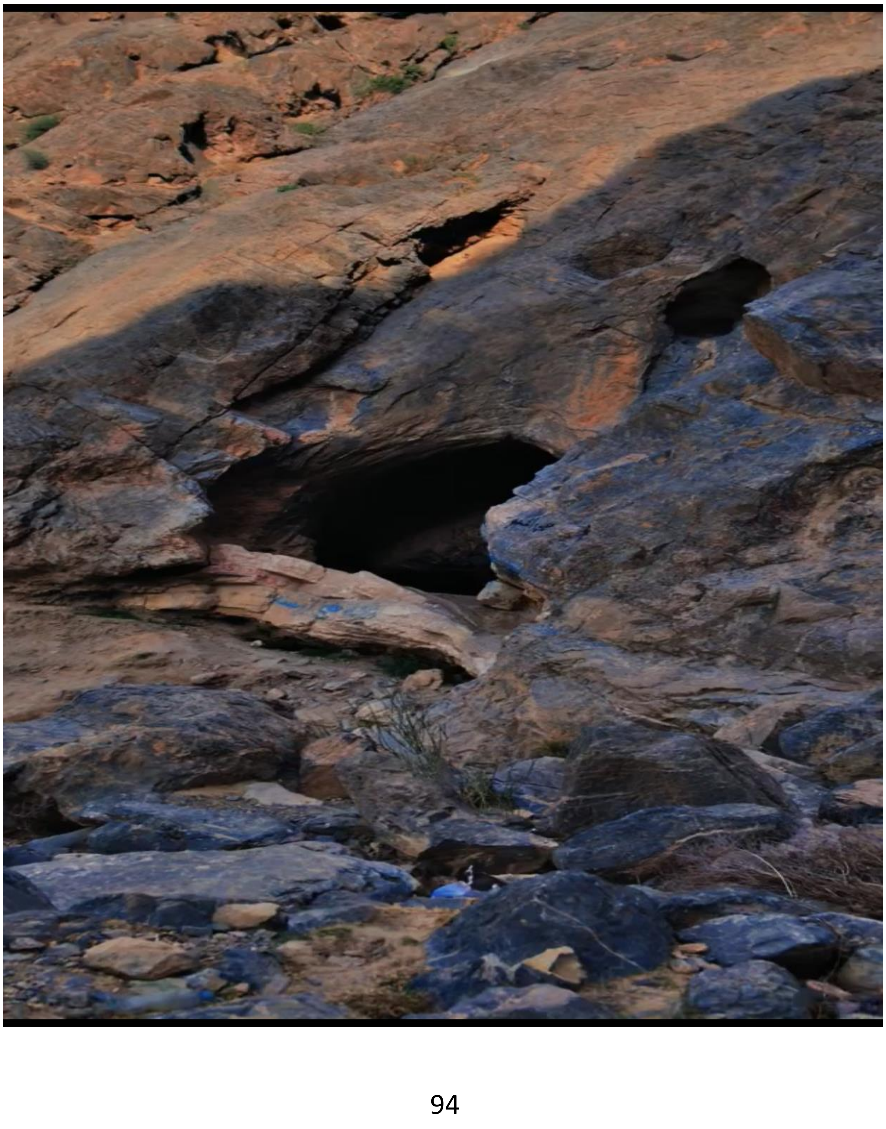

Ketabona | کتابونه
WWW.KETABONA.COM

له کتابونه ډاټ کام انلاین کتابتون څخه په وړیا ډول
په ډېره آسانه بڼه صفاء هراړخیز کتابونه ډاونلوډ کړئ!

www.ketabona.com

@Ketabona
www.ketabona.com
info@ketabona.com

TALK TO US
+93 767 616767
info@Ketabona.com